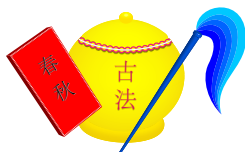

ĐẠI-ĐẠO TAM-KỲ PHỔ-ĐỘ
TÒA-THÁNH TÂY-NINH

THÁNH NGÔN

∞ Tâm Niệm ∞

TÀI LIỆU SƯ TÂM 2016
hai • không • một • sáu

Thánh Ngôn
Đôi Lãm-Niệm

Mục Lục

Lời Giới Thiệu.....	7
Các Chữ Viết Tắt.....	9
THÁNH NGÔN TÂM NIỆM.....	13
Tài Liệu Tham Khảo.....	66

TÒA-THÁNH TÂY-NINH

Có vì chúng sanh mà khổ tâm hành đạo, có khó nhọc, có dãi dầu sương mới nắng xế, mà quên bậc phẩm vô vị ở cõi trần này, có vầy vĩa nẻo gai chông lằn theo bước đường hạnh đức, mới có ngày vui vẻ bất tận, mới có buổi an hưởng địa vị thiêng liêng tránh điều phiến nã, thoát đọa luân hồi, mới có lúc rảnh nợ phong trần, nhàn xem sự thế, non cao suối lặng, động mát rừng thanh, là chỗ con lấy đạo đức làm thang, để bước lên cho cùng tốt...

∞ ĐỨC CHÍ-TÔN (TNHT 14/12/1926)

Lời Giới Thiệu

LÀ TÍN ĐỒ CAO-ĐÀI, CÓ LẼ KHÔNG AI MÀ CHẴNG TỪNG ĐỌC, NGHIÊN NGẨM, HỌC TẬP GIÁO-LÝ TỪ quyển **Thánh-Ngôn-Hiệp-Tuyển** do **Đức Chí-Tôn-Đại-Tử-Phụ** cùng các **Đấng Thiêng-Liêng** trực tiếp giảng cơ dạy Đạo. Bản thân đạo đệ cũng vậy, cũng đã từng thường xuyên đọc đi đọc lại những bài Thánh-Giáo trong quyển Thánh-Kinh này, nhất là từ khi rời xa quê hương, lưu lạc nơi xứ lạ quê người tận phương trời hải ngoại xa xăm này. Trong những lần như vậy, đạo đệ thường có thói quen hay gạch dưới, đánh dấu, ghi chú những lời dạy bảo quan trọng để có thể dễ dàng tìm đọc lại những đoạn Đạo-lý cần học hỏi nhằm giúp bổ túc, cải sửa, giới trau những đức tính, phẩm chất mà đạo đệ cảm thấy mình, dù đã có một số cố gắng, vẫn còn có quá nhiều thiếu sót, khiếm khuyết, hay chưa thật hành được trọn vẹn.

Đạo đệ mạo muội chép ra những đoạn Thánh-Ngôn được gạch dưới quan trọng — đối với thiển kiến và mục tiêu học Đạo riêng của đạo đệ — làm thành quyển ebook nhỏ này với hy vọng chư Đạo Hữu, Đạo Tâm, có cùng thói quen học hỏi Đạo-Lý từ những bài Thánh-Ngôn, Thánh-Giáo trong quyển **Thánh-Ngôn-Hiệp-Tuyển**, tìm thấy phần nào được trợ giúp, đem lại lợi ích thiết thực trong quá trình học hỏi, tu hành của mình thì đạo đệ cũng lấy làm vinh hạnh và mãn nguyện. Dĩ nhiên, đạo đệ không có ý định dùng quyển

ebook này thay cho quyển **Thánh-Ngôn Hiệp-Tuyển**, mà trái lại, mục đích của quyển ebook này chỉ là những trích yếu đại cương, tóm lược những điểm trọng yếu cần ghi nhớ, nghiên cứu học tập, tra cứu. Vì thế, đạo đệ thường thấy mình khi đọc những đoạn Thánh-Ngôn trong ebook này, rồi cũng phải tìm đọc lại trọn vẹn nguyên văn bài giảng trong quyển **Thánh-Ngôn Hiệp-Tuyển**, mà lời dạy được trích ra, để tìm hiểu đầy đủ ý nghĩa của bài dạy. Vì lý do này, mỗi đoạn được trích ra đều được ghi rõ xuất xứ, cùng ngày, tháng, năm của bài Thánh-Ngôn được ban cho, để giúp chư Đạo Hữu, Đạo Tâm dễ dàng tìm đọc lại trọn vẹn nguyên bản bài dạy trong quyển **Thánh-Ngôn Hiệp-Tuyển**.

Nguyện cầu **Đức Chí-Tôn**, **Đức Phật-Mẫu** cùng các **Đấng Thiêng-Liêng** ban bố hồng ân, khai mở linh tâm cho chư Đạo Hữu, Đạo Tâm ngõ hầu có thể thấu hiểu được trọn vẹn chân lý diệu ngôn trong những bài Thánh-Giáo quý báu này.

Sau cùng, đạo đệ kính mong chư quý Đạo Hữu, Đạo Tâm khi đọc ebook nếu phát hiện được bất kỳ sơ sót, hay lầm lẫn nào xin vui lòng cho biết để kịp thời tu chỉnh, sửa đổi. Mọi góp ý và đề nghị bổ túc những khiếm khuyết, hoặc sửa đổi những sai lầm, sơ sót, có thể có, xin vui lòng gửi điện thư vào địa chỉ dưới đây:

California, 25/04/2024

Tâm Nguyễn

Email: tamnguyen351@live.com

Website: tusachCAODAI.wordpress.com

CÁC CHỮ VIẾT TẮT

BNDTC	Bát Nương Điều Trì Cung
CCLS	Chơn Cự Lão Sư
CĐNT	Chưởng Đạo Nguyệt Tâm
CTP	Đức Cao Thượng Phẩm
DTKM	Đức Điều Trì Kim Mẫu
ĐCT	Đức Chí Tôn
ĐTĐ	Đoàn Thị Điểm
LTB, LGT	Đức Lý Thái Bạch, Lý Giáo Tông
NÂĐT	Đức Nhân Âm Đạo Trưởng
NTCN	Nguyệt Tâm Chơn Nhơn
QÂBT	Đức Quan Âm Bồ Tát
QTĐQ	Đức Quan Thánh Đế Quân
THBC	Thần Hoàng Bốn Cảnh
TNDTC	Thất Nương Điều Trì Cung
TNHT	Thánh Ngôn Hiệp Tuyển
TSĐS	Đức Tiêu Sơn Đạo Sĩ
TTLT	Thái Thượng Lão Tổ

“*Các con, nếu biết đời khổ tâm, biết vầy vò tình thế, biết chịu kém sút trong nẻo lợi đường danh, biết thiệt mình mà đặt cho kẻ khác, biết đổ lụy cho kẻ vui cười, biết nhọc nhằn trong kế sinh nhai, biết giữ tâm chí cho thanh bạch, đừng như bọn của chẳng nên dùng; biết động mỗi thương tâm, thương người hơn kẻ mình thì là các con được tắm gội hồn trong mà về cùng Thầy đó.*”

∞ ĐỨC CHÍ-TÔN (TNHT 10/2/1929)

“*Vậy nên nhớ mấy lời Thầy, chẳng phải đọc sơ qua mà coi làm chơi, cần chiêm nghiệm kỹ lưỡng mà hiểu nghe! Hại thay! Đã nhiều lần các con chẳng hiểu ý, Thầy cũng đau lòng mà thấy các con đi sai bước.*”

∞ ĐỨC CHÍ-TÔN (TNHT 22/06/1928)

THÀNH NGÔN TÂM NIỆM

1. Phổ độ nghĩa là gì? Phổ là bày ra (khắp). Độ là gì? Là cứu chúng sanh. Chúng sanh là toàn cả nhưn loại, chớ không phải là lựa chọn một phần người, như ý phàm các con tính rồi. – ĐCT (TNHT 8/4/1926)
2. Thử nghĩ lập một nước còn dễ hơn dạy một người dữ đặng hiền, huống chi trong Tam Kỳ Phổ Độ này các con phải độ rồi cả nhưn loại khắp cả năm châu thì trách nhiệm ấy lớn lao là bực nào? – ĐCT (TNHT 25/7/1926)
3. Thấy khuyên các con đứa nào có trí lực bao nhiêu khá đem ra mà thi thố, chớ đừng rụt rè theo thói nữ nhi, vậy cũng uống cái điểm linh quang của Thầy ban cho các con lắm. – ĐCT (TNHT 8/1/1927)
4. Chẳng một ai dưới thế này còn đặng phép nói rằng thế quyền cho Thầy mà trị phần hồn của nhưn loại. – ĐCT (TNHT 14/4/1926)
5. Ngày nào các con còn trông thấy một điều bất bình ở đời này thì đạo chưa thành vậy. – ĐCT (TNHT 15/4/1927)
6. Một miếng đĩnh chung trăm giọt tham.
Phải toan lui gót tránh vòng tham. – ĐCT (TNHT Tr.113-Q.1)
7. Sự sang trọng vinh hiển của các con chẳng phải nơi thế giá này. – ĐCT (TNHT 17/1/1927)

8. Chim về cội nước tách nguồn, từ xưa kiếp con người giữa thế chẳng qua là khách đi đường. – ĐCT (TNHT 10/1/1927)
9. Từ đây trong nước Nam duy có một Đạo chơn thật là Đạo Thầy đã đến lập cho các con gọi là “Quốc Đạo” hiểu à! – ĐCT (TNHT 18/9/1926)
10. Lạy là gì? Là tỏ ra bề ngoài lễ kính trong lòng. – ĐCT (TNHT 25/2/1926)
11. Các con thương mến nhau, dìu dắt nhau, chia vui sót nhọc nhau, ấy là các con hiến cho Thầy một sự vui vẻ đó. – ĐCT (TNHT 24/12/1926)
12. Thầy cảm các con từ đây, nếu không đủ sức thương yêu thì cũng chẳng đặng ghét nhau. – ĐCT (TNHT 11/1/1930)
13. Dầu một vị Đại La Thiên Đế xuống phạm mà không tu cũng khó trở lại địa vị đặng. – ĐCT (TNHT 4/10/1926)
14. Các con nhớ biết thương Thầy mà hễ thương Thầy thì ắt thương Đạo mà hễ biết thương Đạo thì thương hết chúng sanh. Các con biết Thầy là trọng thì biết trọng Đạo, mà hễ trọng Đạo thì cũng phải trọng cả chúng sanh. – ĐCT (TNHT 1/2/1927)
15. Lành dữ nơi mình chiêu phúc họa,
Thành tâm ắt thấy hết thân minh – ĐCT (TNHT Tr.114-Q.1)
16. Người dưới thế này muốn giàu có phải kiếm phương thế mà làm ra của. Ấy là về phần xác thịt, còn Thần, Thánh, Tiên, Phật muốn cho đắc Đạo phải có công quả. – ĐCT (TNHT 5/7/1927)

17. Muốn đến Thầy thì phải cầu nguyện. Thầy không bao giờ không cảm ứng với những lời cầu nguyện chơn thành. – ĐCT (TNHT 17/12/1926)
18. Thầy cho một quyền rộng rãi cho cả nhơn loại chơn khôn thế giới nếu biết ngộ một đời tu đủ trở về cùng Thầy đặng. – ĐCT (TNHT 19/12/1926)
19. Lương tâm của các con là một khiếu thiêng liêng của Thầy ban để sửa trị riêng các con trong đường tội lỗi và ban thưởng trong việc nhơn đức, làm một việc phải tức do ý Trời phạm một nét vạy tà là cải nơi Thiên Luật. – ĐCT (TNHT 19/12/1926)
20. Kinh điển giúp đời siêu phàm nhập Thánh chẳng khác chi đũa ăn cơm, chẳng có đũa, kẻ có cơm bốc tay ăn cũng đặng. – ĐCT (TNHT 21/12/1926)
21. Đạo tức là con đường để cho Thánh, Tiên, Phật đọa trần do theo mà hồi cứu vị. Đạo là đường của các nhơn phẩm do theo mà lánh khỏi Luân hồi. – ĐCT (TNHT năm Bính Dần 1926)
22. Ngôi vị Bạch Ngọc Kinh chẳng ưa chứa kẻ hung hăng mà lạ một điều là kẻ hung hăng đạo đức thường phá cửa lún đặng vào, địa vị phần nhiều đoạt bởi kẻ ấy. – ĐCT (TNHT 29/9/1926)
23. Sự thác cũng có khi vui mà cũng có lúc buồn, người thế nếu biết sống nghĩa là biết dụng mình cho có ích vào xã hội, biết dưỡng tánh tu thân thì sự thác chẳng qua là sự mong mỏi của kẻ hành trình đã xong trách nhiệm trở về phục sự đặng lãnh phần thưởng xứng đáng mà thôi. – ĐCT (TNHT 29/9/1926)
24. Đạo Thầy tức là các con, các con tức là Thầy, phải

làm cho nhau đặng thế lực, đừng ganh gỗ nghe! –
ĐCT (TNHT 20/2/1926)

25. Thầy vui muốn cho các con thuận hòa cùng nhau
hoài, ấy là lễ hiển cho Thầy rất trân trọng. Phải
chung lo cho danh Đạo Thầy. – **ĐCT (TNHT 20/2/1926)**
26. Đạo cốt để cho kẻ hữu duyên. Những kẻ nào đã
làm môn đệ của ‘Tà Thân Tinh Quái’ thì không thể
gì làm môn đệ Thầy đặng. – **ĐCT (TNHT 20/2/1926)**
27. Chẳng quản đồng tông mới một nhà,
Cùng nhau một Đạo tức cùng Cha.
Nghĩa nhân đành gởi thân trăm tuổi,
Đạy lẫn nhau cho đặng chữ HÒA. – **ĐCT (TNHT
20/2/1926)**
28. Gặp Tam Kỳ Phổ Độ này mà không tu, thì không
còn trông mong siêu rỗi. – **ĐCT (TNHT 30/5/1926)**
29. Thầy đến độ rồi các con là thành lập một trường
công đức cho các con nên đạo. Vậy đắc đạo cùng
chẳng, tại nơi các con muốn cùng chẳng muốn. –
ĐCT (TNHT 5/7/1926)
30. Nếu chẳng đi đến trường Thầy lập mà đoạt thủ địa
vị mình, thì chẳng đi nơi nào khác mà đắc đạo bao
giờ. – **ĐCT (TNHT 5/7/1926)**
31. Một chơn thân Thầy mà sanh hóa thêm chư Phật,
chư Tiên, chư Thánh, chư Thần và toàn cả nhưn
loại trong Càn Khôn Thế Giới, nên chi các con là
Thầy, Thầy là các con. – **ĐCT (TNHT 22/7/1926)**
32. Người dưới thế này, muốn giàu có phải kiếm phương
thế mà làm ra của. Ấy là về phần xác thịt. Còn
Thần, Thánh, Tiên, Phật muốn cho đắc đạo, phải

có công quả. – ĐCT (TNHT 5/7/1926)

33. Thầy đến độ rồi các con là thành lập một trường công đức cho các con nên đạo. Vậy đắc đạo cùng chăng, tại nơi các con muốn cùng chẳng muốn... Nếu chẳng đi đến trường Thầy lập mà đoạt thủ địa vị mình, thì chẳng đi nơi nào khác mà đắc đạo bao giờ. – ĐCT (TNHT 5/7/1926)
34. Cửa Bạch Ngọc Kinh ít kẻ, chó chôn A Tỳ vốn nhiều người. Con liệu mà hành đạo, Thầy thương con chừng nào, ngày sau con càng ăn năn tiếc chừng nấy. – ĐCT (TNHT 5/7/1926)
35. Thầy hằng nói cùng các con rằng: Một trường thi công quả, các con muốn đến đặng nơi Cực Lạc thì phải đi tại cửa này mà thôi. – ĐCT (TNHT 4/8/1926)
36. Thầy đã đến chung cùng với các con; các con duy có tu mà đắc đạo; phải đoái lại bá thiên vạn ức nhưn sanh còn phải trầm luân nơi khổ hải, chưa thoát khỏi luân hồi, để lòng từ bi mà độ rồi. – ĐCT (TNHT 4/8/1926)
37. ... Đạo là vật rất hữu ích như giáp hữu ích cho thân các con, nếu các con bỏ giáp thì thân các con ra trần lỗ; còn bỏ Đạo thì các con ở dưới phép Tà Thần. – ĐCT (TNHT 7/8/1926)
38. Ngày nay Đạo đã khai tức là Tà khởi. Vậy thì các con phải hết lòng, hết sức mà gìn giữ lấy mình; đã chẳng phải giữ mình các con mà thôi, lại còn gìn giữ cả môn đệ Thầy nữa. – ĐCT (TNHT 7/8/1926)
39. Thi nhiều đậu ít là lẽ hằng. Các con liệu phương thế mà nâng đỡ đức tin của môn đệ cao lên hằng

- ngày; ấy là công quả đâu hết. – ĐCT (TNHT 7/8/1926)
40. Hạnh khiêm nhường là hạnh của mỗi đứa con, phải noi theo gương Thầy mới độ rỗi thiên hạ đặng. Các con phải khiêm nhường sao cho bằng Thầy. – ĐCT (TNHT 11/9/1926)
41. Thầy đến độ rỗi kẻ có tội lỗi. Nếu đời không tội lỗi, đâu đến nhọc công Thầy. – ĐCT (TNHT 11/9/1926)
42. Thầy khuyên các con nhớ hoài rằng: Thầy của các con là ông Thầy Trời; nên biết một ông mà thôi, thì đủ, nghe à! – ĐCT (TNHT 29/9/1926)
43. Các con hiền mà dữ, các con yếu mà mạnh, các con nhỏ nhoi mà là quyền thế, các con nhịn nhục mà các con hành phạt; cử chỉ các con khá tập sao cho nghịch với cử chỉ thế tình, thì là gần ngôi Tiên Phật đó. – ĐCT (TNHT 29/9/1926)
44. Vì tại sao Thầy muốn cho các con mặc đồ bô vải chằng? Vì bô vải là tấm gương đạo đức; các con đã rõ đạo thì biết đức cần kiệm là đức hạnh đầu trong lúc các con còn ở thế gian này. Như sự lãng phí se sua ở đời này, Thầy cũng cho là một việc tổn đức vậy. – ĐCT (TNHT 12/10/1926)
45. Khai Thiên Địa vốn Thầy, sanh Tiên, Phật cũng Thầy; Thầy đã nói một Chơn Thần mà biến Càn Khôn Thế Giới và cả nhơn loại. Thầy là chư Phật, chư Phật là Thầy. – ĐCT (TNHT 24/10/1926)
46. Các con là chư Phật, chư Phật là các con. Có Thầy mới có các con, có các con rồi mới có chư Thần, Thánh, Tiên, Phật.. – ĐCT (TNHT 24/10/1926)
47. Thầy khai Bát Quái mà tác thành Càn Khôn Thế

Giải, nên mới gọi là Pháp; Pháp có mới sanh ra Càn Khôn Vạn Vật rồi mới có người, nên gọi là Tăng. Thầy là Phật chủ cả Pháp và Tăng, lập thành các đạo mà phục hồi các con hiệp một cùng Thầy. – ĐCT (TNHT 24/10/1926)

48. ... Kẻ nào cứu tâm chia phe, phân phái là đưa thù nghịch của Thầy. Con hiểu à! – ĐCT (TNHT 29/10/1926)
49. Mở một mối đạo chẳng phải là sự thường tình, mà sanh nhằm đời đặng gặp một mối đạo cũng chẳng phải dễ. Muốn lập thành tất phải có điều nghiêm chánh thưởng phạt. Có thưởng mới giục lòng kẻ có công, có phạt mới răn đặng lòng tà vạy. – LGT (TNHT 29/10/1926)
50. Thưởng phạt tuy chẳng phải hữu hình, nhưng là một sự mừng vui, chưa có bậc cao thượng ở thế nào bằng và một sự buồn bã nào sánh đặng. Dầu có ăn năn hối hận mấy kiếp, ngày giờ cũng đã qua rồi. Ngồi cục lạc vẫn có người choán hết. – LGT (TNHT 29/10/1926)
51. Đặng bậc Chí Tôn cầm quyền thế giải, diu dắt, rửa lỗi mà chẳng buồn chải cho kịp thì, để đua nhau nghĩ tính về miếng đỉnh chung; nếu Thầy chẳng Đại Từ Đại Bi thì công quả đã chảy theo dòng nước. – LGT (TNHT 29/10/1926)
52. ... Tâm trung chánh đáng thì là làm cốt cho Tiên Thánh; còn tâm chí vạy tà là chỗ của tà quái xung nhập. – ĐCT (TNHT 23/11/1926)
53. Chi chi cứ tưởng có Thầy giúp mà lập xong nên Đạo cho các con là đủ. Thầy cũng có phép răn trị

kẻ vay tà; các con duy có trông cậy nơi Thầy, bước đường cứ thủng thẳng đi lần tới; đừng gấp quá, mà cũng chớ thối lui, thì một ngày kia sẽ đặng toại kỳ sở nguyện. – ĐCT (TNHT 23/11/1926)

54. Đường càng dài, bước càng nhọc, thì nền Đạo càng cao, công trình càng rõ. – ĐCT (TNHT 24/11/1926)

55. Ôi! Thầy đã lắm nhọc nhằn vì bầy con dại, muốn ra tay tế độ, vớt trọn cả chúng sanh thoát vòng khổ hải; nhưng chúng nó nhiễm luyến đã đầy mùi trần thế, tâm chí chẳng vững bền, thấy khó đã ngã lòng; mới đạp chông, toan trở bước. – ĐCT (TNHT 24/11/1926)

56. Sanh nhằm đời có một Đạo chánh chẳng phải dễ, mà bước lên con đường chông gai; lần vào non thẳm kiếm ngọc lại càng khó; khó dễ nơi lòng, chớ đem thói ám muội mờ hồ vào đường đạo đức sau ăn năn rất muộn. – ĐCT (TNHT 6/12/1926)

57. ... Điều vui sướng lao trần chẳng ai buộc mà nhiều kẻ tìm tới, mỗi đạo đức trau thân là phương châm thoát tục, mà lắm kẻ trốn lánh, bài bác mỗi Đạo Trời, ... – ĐCT (TNHT 6/12/1926)

58. Các con ví biết Đạo là quý thì phải ân cần thận trọng; đợi đến ngày thành tựu các con mới thấy rõ Thiên cơ, thì chừng ấy các con muốn lập công bằng buổi này sao đặng, vì mỗi việc khó khăn trắc trở là lúc sơ khai. Vậy Thầy khuyên các con rán thành tâm hành đạo, mà đạo không phải giữ bằng lỗ miệng không đâu. – ĐCT (TNHT 13/12/1926)

59. Cả kiếp luân hồi thay đổi từ trong nơi vật chất mà ra thảo mộc, từ thảo mộc đến thú cầm; loài người

- phải chịu chuyển kiếp ngàn năm, muôn muôn lần, mới đến địa vị nhưn phẩm. – ĐCT (TNHT 19/12/1926)
60. Thầy thả một lũ hổ lang ở lộn cùng các con, lại hằng ngày xúi biểu nó cắn xé các con; song Thầy cho các con mặc một bộ thiết giáp, chúng nó chẳng hề thấy đặng, là đạo đức các con. – ĐCT (TNHT 19/12/1926)
61. Ấy vậy đạo đức các con là phương pháp khử trừ quý mị lại cũng là phương điều dắt các con trở lại cùng Thầy. – ĐCT (TNHT 19/12/1926)
62. Việc chi do người đều phạm cả nó không bền, thường thường bị hư hỏng và tiêu tan ngay sau khi người đã được nó tặng bị cướp mất sự sống. Các con hãy tìm tước phẩm nơi cõi thiêng liêng, tước phẩm ấy mới là vĩnh viễn. – ĐCT (TNHT 19/12/1926)
63. Các con nên tìm sự giàu đức tính của Trời. Chỉ có cách đó, mới gọi là vĩnh cửu. Của quý ấy không ai ăn cướp đặng cả. – ĐCT (TNHT 19/12/1926)
64. Danh vọng thường hay chống lại với đức hạnh. Nó rất ngăn ngại và thường thành tựu nhờ nơi sự gian trá. Danh quyền nơi Trời là bền chắc nhứt. Và danh quyền ấy mới chịu đựng nổi bao sự thử thách. – ĐCT (TNHT 19/12/1926)
65. Thầy đã muốn cho hoàn toàn phải cần có luật mà hề có luật thì cần phải do theo đó mà hành đạo, mới khỏi điều sơ thất đặng. – ĐCT (TNHT 20/12/1926)
66. Đạo Trời dịu bước nhưn sanh, đường Thánh dẫn người phạm tục; sanh nhằm lối may mắn, đặng gặp một đạo chánh, nếu chẳng lo dưỡng tánh trau mình, để bước vào con đường cực lạc, thoát đọa Tam đồ,

một mai cảnh ủ bông tàn, rớt cuộc lại ăn năn vô ích. – ĐCT (TNHT 20/12/1926)

67. ... Đạo Tam Kỳ để độ người hữu phúc; nếu chẳng mau chân, ngày giờ hầu cận, chư Tiên Phật hội Tam Giáo xin bế lại, thì dầu Ta muốn cứu vớt thêm cũng chẳng qua số Thiên cơ định. – ĐCT (TNHT 20/12/1926)

68. Đã bước chân vào đường đạo hạnh mà chẳng để công tìm kiếm, học hỏi cho rõ ngọn nguồn, thì làm phận sự môn đệ như thế có ích chi cho nền Thánh giáo đâu? – ĐCT (TNHT 27/12/1926)

69. Các con phải đồng tâm hiệp lực nhau, bỏ hết các điều tệ theo thường tình, thì mới dễ thành Đạo. – ĐCT (TNHT 8/1/1927)

70. ... Phận sự muốn cho hoàn toàn, cần phải có bền chí và khổ tâm; có bền chí mới đạt đẳng phẩm vị thanh cao; có khổ tâm mới rõ tuồng đời ấm lạnh... – ĐCT (TNHT 10/1/1927)

71. ... Lãng xăng xạo xự mùi chung đỉnh, vẻ cần dai, rớt cuộc cũng chẳng khác chi một giấc huỳnh lương mộng... – ĐCT (TNHT 10/1/1927)

72. ... Mỗi bậc phẩm đều đặn một vai tuồng của Đấng cầm quyền thế giới ban cho; dầu thanh cao dầu hèn hạ cũng phải gắng làm cho rồi trách nhiệm, hầu buổi chung cuộc, hồn lìa cõi trần, đặn đến nơi khởi hành mà phục hồi công cán... – ĐCT (TNHT 10/1/1927)

73. Các bậc Thân, Thánh, nếu chẳng biết mỗi đạo là phương châm tìm nguồn trong rửa bợn tục, thì biển trần khổ này cũng khó mong thoát đặn. – ĐCT

(TNHT 10/1/1927)

74. ... Dụng nâu sông thế cân đai, mượn khổ tâm thay chung đĩnh, lấy hạnh đức làm nấc thang bước lên tốt lừng trời, vệt ngút mây xanh, trông vào cảnh thiên nhiên, biết rõ cơ mầu nhiệm mà làm khách u nhàn thanh nhã, núi thăm rừng xanh... – ĐCT (TNHT 10/1/1927)
75. Phủi hết muôn sự ở cõi trần vô vị nầy, ấy là một sự khó thi hành của khách phàm tục, mấy ai nong nả tìm đến cảnh thiêng liêng, mà nhiều kẻ lại tìm vào vục thăm. – ĐCT (TNHT 10/1/1927)
76. Đạo Trời qua bến tục, đường Thánh dẫn khách trần; nếu chẳng biết thế thời, giọt nước nhành dương hết chờ khi rưới khổ đặng. – ĐCT (TNHT 10/1/1927)
77. Thầy đến lập cho các con một nền Chơn đạo, tức là mỗi sự chi đối trá là chẳng phải của Thầy, Thầy đến là chủ ý để dạy cả nhưn sanh đặng hòa bình, chớ chẳng phải đến đặng giục thêm nghịch lẫn nhau. – ĐCT (TNHT 17/1/1927)
78. Từ đây phải tin tưởng một Thầy và nghe lời Thầy dạy; giữ đạo đức cho bền, còn ngoại trừ sự chi nghịch với Chơn đạo thì là mưu chước tà quái. – ĐCT (TNHT 17/1/1927)
79. Vì sao mà phải giới tửu? ... Rượu làm hại cho thân thể con người về phần xác. ... hại phần hồn các con... Vậy Thầy cấm các con uống rượu nghe à! – ĐCT (TNHT 18/1/1927)
80. ... Đạo cũng do nơi phàm mà phát ra, và tiếp lấy cái thiêng liêng của Thầy mà hiệp đồng, mới sanh sanh,

hóa hóa, thấu đáo Càn Khôn. Người mà biết Đạo, ấy kẻ hữu phần, còn người chưa thấu đáo nền Đạo, ấy là kẻ vô duyên. – ĐCT (TNHT 18/1/1927)

81. Tế tự là tại sao? Phàm có lòng tin mới cúng chớ, cúng là lấy có lễ đó, gọi là kính trọng. Chớ Thần, Thánh nào ăn của ai. Bởi thế nên ai dùng vật thực mà cúng, tốt hơn nên dùng trái cây. – THBC (TNHT 18/1/1927)

82. Nguồn Tiên, Đạo Thánh đi bước như sanh, tránh tội lỗi, lìa nẻo vạy, bước đường ngay, mà lần vào nơi Cực Lạc an nhàn, rừng tòng suối lặng, động thăm non xanh, để mình vào bực thanh cao, thoát khỏi chốn luân hồi ràng buộc... – ĐCT (TNHT 26/1/1927)

83. ... Các con phải lưu tâm mà chấn hưng mỗi Đạo, ấy là kế bảo tồn quốc túy, lại là phương thoát tục. – ĐCT (TNHT 31/1/1927)

84. Phải thường hỏi lấy mình khi đem mình vào lay Thầy buổi tối, coi phạm sự ngày ấy đã xong chưa mà lương tâm có điều chi cần rút chằng? – ĐCT (TNHT 24/12/1927)

85. Nếu phạm còn nét chưa rời, lương tâm chưa đặng yên tịnh, thì phải biết cải quá, răn sức chuộc lấy lỗi đã làm, thì các con có lo chi chằng bị bực Chí Thánh. – ĐCT (TNHT 24/12/1927)

86. Thầy mong rằng mỗi đứa đều lưu ý đến sự sửa mình ấy, thì lấy làm may mắn cho nền Đạo; rồi các con sẽ đặng thông dong mà treo gương cho kẻ khác. – ĐCT (TNHT 24/12/1927)

87. Hiệp Thiên Đài là nơi Thầy ngự cầm quyền thiêng

- liêng mỗi Đạo. Hễ Đạo còn thì Hiệp Thiên Đài vẫn còn. – ĐCT (TNHT 13/2/1927)
88. Thầy nhứt định đến chính mình Thầy đặng dạy dỗ các con mà thôi, chớ không chịu giao chánh giáo cho tay phàm nữa.. – ĐCT (TNHT 13/2/1927)
89. Hiệp Thiên Đài là nơi của Giáo Tông đến thông công cùng Tam thập lục Thiên, Tam thiên Thế Giới, Lục thập bát Địa Cầu, Thập điện Diêm Cung mà cầu siêu cho cả nhân loại. – ĐCT (TNHT 13/2/1927)
90. Thầy cho các con biết trước rằng: Hễ trọng quyền thì ắt có trọng phạt. – ĐCT (TNHT 13/2/1927)
91. Thầy ước sao các con biết tự lập thì Thầy mới vui lòng; chớ các con nhập môn cho đông, lãnh Thiên phong cho nhiều mà không đủ tư cách, thì các con phải tự hỏi mình coi có bổ ích vào đâu chăng. Hiểu à! – ĐCT (TNHT 19/2/1927)
92. Cái tình cảm hóa của con người là tình thường ứng hiệp Trời Đất, cho nên khi tâm tịnh thường cảm hoài, hằng tìm nơi u huyền mà nghĩ nghĩ trong trí khôn ấy là kẻ có sẵn tình ý thiên nhiên Tạo Hóa... – ĐCT (TNHT 1/3/1927)
93. Thầy dạy Nữ phái biết trọng Tam Tùng Tứ Đức; Nam phái Tam Cang Ngũ Thường. Hễ nhờn đạo thành thì là phù hạp Thiên đạo, nghe à! – ĐCT (TNHT 1/3/1927)
94. Thầy nói cho các con biết nếu công quả chưa đủ, nhân sự chưa xong, thì không thể nào các con luyện thành đặng đâu mà mong. – ĐCT (TNHT 5/3/1927)
95. ... Muốn đắc quả thì chỉ có một điều phổ độ chúng

sanh mà thôi. Như không làm đặng thế này, thì tìm cách khác mà làm âm chất, thì cái công tu luyện chẳng bao nhiêu cũng có thể đạt địa vị tối cao. Các con phải hiểu Thánh ý Thầy mà trau dồi chí lớn. – ĐCT (TNHT 5/3/1927)

96. Thầy khuyên các con phải mở rộng trí ra mà thương nhưn loại thì mới hợp ý Thầy. Các con phải giữ gìn đức hạnh, đối với kẻ trên bằng chữ khiêm hòa, đối với kẻ dưới bằng chữ khoan dung. Nghe các con! – ĐCT (TNHT 5/3/1927)

97. Bấy lâu vì lẽ công bình Thiên Đạo nên các con chịu lắm điều đau đớn mà cũng vì không biết tu luyện cái chí cao thượng của Thầy ban cho... – ĐCT (TNHT 5/3/1927)

98. Các con đừng vì tư lợi mà làm mất nhưn cách thì rất uống cái điểm linh quang của Thầy để vào xác thân của các con lắm. Các con nghe à! – ĐCT (TNHT 5/3/1927)

99. Vậy dầu việc chi cũng khá bên lòng đinh sắt, thì con đường trở gay cách mấy cũng tới chốn được. – ĐCT (TNHT 5/4/1927)

100. ... Lấy chí thánh của Thầy đã un đúc mà diu dặt lại sanh linh; lớn nhỏ phải cần tương thân tương ái nhau, kính yêu chỉ dẫn nhau, đem tấc lòng thanh bạch để làm mảnh gương soi sáng bước đường hậu tấn. – ĐCT (TNHT 5/4/1927)

101. Tâm chí các con lay động ưu tư tất là Thần Thánh dẫn đường để chỉ cho con ra khỏi lối mịt mờ; nhưng đặng cùng không, nên hay hư, đều tại nơi tắc thành

của mỗi đứa nữa, cứ đường ngay để bước thì thế nào các con cũng dìu nhau mà xong bốn phận đặng.
– ĐCT (TNHT 5/4/1927)

102. *Nếu cứ than khó dùng bước, thì dầu sự dễ cũng không trông thành tựu. Mạng Trời đã định, nhưng có sức của các con mới đặng kết quả hoàn toàn.* – ĐCT (TNHT 5/4/1927)

103. *Đường đạo vững bền, chớ nên bạo tánh mà cũng chẳng nên giải đãi bần dùn, gắng công trì chí, liệu chừng với nhau mà vệt cho sạch mấy lối chông gai, để cho dễ bước đường sau tấn bộ.* – ĐCT (TNHT 12/4/1927)

104. *... Trong các con mỗi đứa đều lưu tâm tưởng cho nên Đạo sẽ đặng vững bền đồ sộ, là biết vì Thầy đó. Xưa các Thánh làm cho nên mới Đạo biết bao là công trình ngày tháng!* – ĐCT (TNHT 12/4/1927)

105. *Nếu các con không tự lập ở cõi thế này, là cái đời tạm của các con, thì Thầy cũng không bông ẵm các con mà đỡ lên cho đặng. Ấy vậy cái vấn đề tự lập là vấn đề các con phải lo đó.* – ĐCT (TNHT 15/4/1927)

106. *Thầy vì công lý mà khai đạo cho các con, cũng là một phúc hạnh lớn cho các con. Nếu Thầy còn đưa tay bông ẵm thì các con chẳng còn để ý chịu nhọc vì Đạo.* – ĐCT (TNHT 15/4/1927)

107. *Ngày nào các con, còn trông thấy một điều bất bình ở đời này, thì Đạo chưa thành vậy.* – ĐCT (TNHT 15/4/1927)

108. *Nếu các con không biết nghĩa vụ của Đạo, thì sao cho xứng đáng? Vậy Thầy khuyên các con cứ thìn*

lòng thìn nết, cho có trật tự trong Đạo, thì tức nhiên muôn điều khó nhọc cũng tan như giá. – ĐCT (TNHT 15/4/1927)

109. Các con vì Đạo là việc công lý mà công lý đánh đổ cường quyền, thì Đạo mới phải Đạo. Các con hiểu à! – ĐCT (TNHT 15/4/1927)
110. Nền Đạo lập nên là nhờ có lòng đạo đức và tánh khiêm cung của mỗi môn đệ của Đức Từ Bi. Nếu đập vào nẻo Đạo mà còn bôn chôn tranh lướt theo thói thường tình thì dầu có bao nhiêu đạo hữu, bao nhiêu công quả đi nữa, mỗi Đạo chẳng qua là một trường ngôn luận của thế gian đó thôi... – LGT (TNHT 29/5/1927)
111. Đen trắng hai màu, chánh tà đôi nẻo, mạnh sức trí chí thì nhờ, yếu tâm lời bước thì chịu; Ma Ma Phật Phật hai chốn riêng phần, thưởng phạt rồi đây cũng tới. – LGT (TNHT 29/5/1927)
112. Đạo đã lập thành, gót trần của phần nhiều môn đệ hầu rửa sạch bợn, nhưng các con phải chịu lắm nỗi gay go mà gieo mỗi chánh truyền cho đoàn hậu tấn. – ĐCT (TNHT 1/6/1927)
113. Ai vậy tà nấy có phần riêng, cứ giữ nẻo thẳng đường ngay bước đến thang thiêng liêng, chờ ngày hội hiệp cùng Thầy. Ấy là điều quý báu đó. – ĐCT (TNHT 1/6/1927)
114. Các con khá nghe lời Thầy dạy, chớ khá nghịch lẫn nhau; phải đồng một lòng một dạ mà lo chấn hưng đạo đức. Tuy bây giờ phân chia nhiều nhánh, nhiều chi, chớ ngày sau cũng có một mà thôi. – ĐCT

(TNHT 7/1927)

115. Các con dầu bên nào cũng thương nhau như con một nhà, chớ khá ganh gỗ chê bai nhau. – ĐCT (TNHT 7/1927)
116. Có nhiều đạo cũng như cái nhà, phải có nhờ nào là cột cái, nào là cột con, đòn tay, kèo, rui. Rui là nhỏ, mỏng mảnh hơn hết, mà cũng phải nhờ nó, tuy là kẻ cho nhiều tên, chớ cất rồi thì có một chủ ở mà thôi. – ĐCT (TNHT 7/1927)
117. Trần là cơi khổ, để đọa bậc Thánh, Tiên có lầm lỗi. Ấy là cảnh sầu để trả xong quả, hoặc về ngôi cũ, hoặc trả không xong quả, phải mất cả chơn linh là luân hồi, nên kẻ bị đọa trần gọi là khách trần. – ĐCT (TNHT Chùa Gò Kén/1926)
118. Đạo, tức là con đường để cho Thánh, Tiên, Phật đọa trần do theo mà hồi cứu vị. Đạo là đường của các nhơn phẩm, do theo mà lánh khỏi luân hồi. – ĐCT (TNHT Chùa Gò Kén/1926)
119. ... Chẳng Đạo chẳng nên Đời, Đời Đạo chẳng trọn, lấy Đạo trau Đời, mượn Đời giới Đạo. Đạo nên Đời rạng, giữ áo phồn hoa nường bóng khổ trăm năm mãi cuộc tự thanh cao, nếm mùi tự toại, dưỡng chí thanh nhàn, thì có chi hơn. Vậy là mẫu, vậy là trí. – ĐCT (TNHT Chùa Gò Kén/1926)
120. ... Nhiều kẻ may gặp chánh Đạo, lại có ý cáo thối, lui bước lại đường đời, ấy là điều đáng lo cho chúng sanh, vì cái gương Đạo mà đem chiếu giữa công chúng, nếu gương trong thì tỏ rạng, còn gương lờ thì mới sao? – LGT (TNHT năm Bình Dân 1926)

121. Phần nhiều để dạ lo thế sự, không hay lẽ chánh, lẽ tà. Trong Đạo, kẻ ấy, khi nghe lời nghị phản đối thì ngã theo liền, vì quanh năm cứ mang lấy thói mờ hồ nên phải thua kẻ ngoại Đạo. Vậy cái tiếng mình là người Đạo chẳng là tiếng hổ thẹn lắm sao? – LGT (TNHT năm Bính Dần 1926)
122. ... Trong môn đệ của Đức Từ Bi phần nhiều đã chẳng giữ lời Thầy mà xử cho tròn phần như đạo, giao tiếp cùng nhau cho có nét yêu dấu, tạc thù trong niềm đạo hữu, lại có dạ ghét lẫn tương phân, Lão hàng để ý về việc ấy... – LGT (TNHT 20/4/1926)
123. ... Đức Từ Bi hằng dạy chư đạo hữu biết tương thân, tương ái, chia vui sót nhọc cho nhau, mà hành sự cho rạng vẻ mỗi Đạo quý trọng... – LGT (TNHT 20/4/1926)
124. Sự ghét lẫn và sự vô tình nếu đem vào nền Đạo mà gieo truyền cho nhau, thay vì làm cho sanh linh thương mến dịu dặt nhau, lại làm cho chúng sanh càng hiểm thù nhau... đem giọt máu vô tâm nhuộm cả tinh thần bị đày vào biển khổ đời đời kiếp kiếp đó. – LGT (TNHT 20/4/1926)
125. Đức Từ Bi hằng nói, Đạo lập thành là do nơi tâm chí của các đạo hữu, nhưt là các Chức Sắc Thiên Phong. Phàm một việc chi muốn thuận lòng trong Đạo, cần phải hiệp các Thánh luận bàn, đoạn sẽ thi hành thì bước Đạo tự nhiên vững vàng. – LGT (TNHT 20/4/1926)
126. Nếu cả thế gian này biết tu, thì thế gian có lẽ cải lý Thiên đình mà làm cho tiêu tai, tiêu nạn đặng, hưởng lựa mỗi cá nhân biết tu, thì là Thiên đình cảm bộ Nam tào cũng chẳng ích chi. – ĐCT (TNHT

21/7/1926)

127. Tu là chi? Tu là trau giỏi đức tính cho nên hiền, thuận theo ý Trời đã định trước. – ĐCT (TNHT 21/7/1926)
128. Phẩm vị Tiên Phật để thưởng cho kẻ lành mới đáng phẩm vị, chỗ chẳng phải của để treo tham cho thế gian phòng toan đạt đặng. – ĐCT (TNHT 21/7/1926)
129. Thầy khuyên các con theo sau Thầy mà đến phẩm vị mình thì hay hơn tuông bờ lướt bụi, đi quanh kiếm quất nghe à. – ĐCT (TNHT 21/7/1926)
130. Thầy đến chuyển Đạo, lập lại vô vi, các con coi thử bên nào chánh lý: Hữu hình thì bị diệt đặng, chỗ vô vi, chẳng thế nào diệt đặng. – ĐCT (TNHT 4/8/1926)
131. Con hiểu bốn nguyên «Bảo Sanh» là bốn nguyên «Thánh chất Thầy». Thầy khuyên con để dạ lo cho nhưn sanh mà thôi; phần hồn về Thầy. – ĐCT (TNHT 4/8/1926)
132. ... Phàm mỗi năm, những vị nào trong lúc ngày xuân biết lo phụng sự Thần, Thánh, Tiên, Phật, thì công đức đặng xấp bằng hai lần ngày thường. Còn việc các Đấng phú thác cho mình, hoặc yêu cầu mình thi hành một vấn đề nào, nếu mình trọn tin mạng pháp thì các Đấng cũng ghi công cho. – BNDTC (TNHT 1926)
133. ... Muôn việc chi khởi đầu đều khó. Nhưng cái khó mình lướt qua đặng mới có công, mới anh hùng, mới chí sĩ, mới đáng đạo sĩ. – BNDTC (TNHT 1926)
134. ... Chưa nghèo phải học nghèo, chưa khổ phải học khổ, kể chí quân tử: 'Cư bất cầu an, thực bất cầu bảo', chỉ cặm cùi quanh năm lo cho xã hội được no ấm thôi; biết người quên mình, đó là phận sự kẻ tu

hành, đến bậc tối thượng thừa cũng phải như thế, mới tròn nghĩa vụ. – BNDTC (TNHT 1926)

135. Đặng một việc chi chớ vội mừng, thất một việc chi chớ vội buồn; vì sự mừng vui và buồn tủi thường pha lẫn kế cận nhau; còn sự gì phải đến cho con, ấy là tại nó phải vậy; chớ cưỡng cầu mà nghịch Thánh ý Thầy. – ĐCT (TNHT 12/9/1926)
136. Mỗi Đạo từ đây rán vẹn gìn,
Tu là khổ hạnh khá đĩnh ninh. – ĐCT (TNHT 12/9/1926)
137. Đạo phát triển một ngày là một ngày hại nhưn sanh, nên Thầy nôn nóng, nhưng thiên cơ chẳng nghịch đặng, ma quỷ hằng phá chánh mà giữ tà, chư Tiên Phật trước chưa hề tránh khỏi. – ĐCT (TNHT 21/9/1926)
138. Thà là các con lỗi với Thầy, thì Thầy vì lòng từ bi mà tha thứ, chớ chẳng nên động đến oai linh chư Thần, Thánh, Tiên, Phật, vì họ chẳng tha thứ bao giờ. – ĐCT (TNHT 15/10/1926)
139. ... «Mỗi khi Chơn linh Thầy giáng đàn thì cả vàn vàn muôn muôn Thần, Thánh, Tiên, Phật theo hầu hạ». Các con nếu mắt phàm thấy đặng phải khùng khiếp kinh sợ vô cùng... – ĐCT (TNHT 15/10/1926)
140. Thầy chẳng buổi nào chấp trách các con, bởi lòng thương yêu hơn chấp trách rất nhiều; sợ là sợ cho các con mất đức với chư Thần, Thánh, Tiên, Phật. – ĐCT (TNHT 15/10/1926)
141. Mùi chung đỉnh bả vinh hoa có khác chi ngọn cỏ phơi sương, vừng mây giữa gió, nét hạnh đức là phương

- hay để dúi dắt các con bước lên con đường cực lạc, tránh khỏi đọa tam đồ. – ĐCT (TNHT 11/11/1926)
142. Ai biết Đạo tức là có duyên phần, ai vô Đạo tức là số chịu hình khổ luân hồi; phải mau chơn, bằng luyện ái sự thế, thì sau ăn năn rất muộn. – ĐCT (TNHT 11/11/1926)
143. Thấy đã là Đấng lập khổ hình, chiếu theo phép công bình của tạo hóa, nhưng thấy nhưn sanh càng ngày càng bước vào con đường hắc ám, để đem số phận buộc vào đó thì Thầy cũng bắt đau lòng, nhưng chẳng lẽ bỏ phép công vì sanh chúng. – ĐCT (TNHT 11/11/1926)
144. ... Đại Đạo Tam Kỳ chẳng khác chi một trường thi công quả; nếu biết ăn năn trở bước lại nơi đường sáng sửa, giới tâm, trau đức, đặng đến hội diện cùng Thầy, thì mới đạt đặng địa vị thanh cao trong buổi chung qui cho. Chúng sanh khá nghe và xét mình cho lắm. – ĐCT (TNHT 11/11/1926)
145. Từ đây Thầy là đứng chủ trung, dúi dắt các con trong đường đạo hạnh; nhứt nhứt đều tưởng có Thầy bên các con và đợi nơi Thầy mà thôi. – ĐCT (TNHT 8/12/1926)
146. Đường tuy xa, bước đường tuy gay trở, nhưng các con lướt nổi sự hiểm nguy, đặng đến cùng Thầy trong buổi chung cuộc. – ĐCT (TNHT 8/12/1926)
147. Đại Đạo Tam Kỳ hoằng khai tại cõi Nam, đã chiếu theo Thiên Thơ hội Tam Giáo mà vớt chúng sanh thoát vòng ly khổ, thiệt thiệt hư hư, một mảy chi cũng chẳng qua là máy Thiên Cơ mà thôi. – ĐCT

(TNHT 8/12/1926)

148. Đạo Trời mở ra cho một nước, tất là ách nạn của nước ấy hầu mãn, phải giới lòng trong sạch, lấy sự nhẫn nhịn làm gương, soi mình hằng bữa. – ĐCT (TNHT 8/12/1926)
149. Phải thương yêu nhau giúp đỡ nhau dường như con một nhà, rồi cái thương yêu, sự giúp lẫn ấy sẽ diu chung các con vào tận chốn Cực Lạc thiêng liêng, để tránh khỏi nơi khổ cùng tiêu tụy, khá biết lấy. – ĐCT (TNHT 8/12/1926)
150. Ngày vui vẻ của sanh linh đã mòn, họa Thiên điều đã cận, cần khôn thế giới còn đeo đuổi, dụng thất đức vô nhân mà gieo thảm chất sâu trong nhân loại. – ĐCT (TNHT 11/12/1926)
151. Họa Ấu tai Ấ sẽ lần lần thay phiên nhau, dụng luật Thiên đình mà diệt phạt người vô đạo, cần khôn cũng vì đó mà phải diên đảo. – ĐCT (TNHT 11/12/1926)
152. Thầy lấy đức háo sanh mở Đạo lần ba mà vớt kẻ hữu phần, tránh khỏi nơi buộc ràng khổ phạt. Ai hữu phước đặng để chân vào, kẻ vô phần phải bị tà yêu cám dỗ. – ĐCT (TNHT 11/12/1926)
153. Nơi trần khổ nầy, dầu cho bậc Chí Thánh cũng khó tránh sự lỗi lầm đặng, nhưng sự ăn năn tự hối là quý báu vô giá. Các Tiên Phật xưa cũng nhiều bậc đứng đặng địa vị cao thượng thiêng liêng là nhờ có sự cải quá mà nên chánh quả. – ĐCT (TNHT 12/12/1926)
154. Có nhiễm trần, có lẫn lóc mới sương chiều gió, có kim mã ngọc đàn, có đai cân rục rở, có lẫn lướt tranh đua, có ích kỷ hại nhân, có vui vẻ với mùi

đỉnh chung lao碌, mới thấy đặng tỏ rõ bước đời gai
chông khốn đốn, mới thấy cuộc nhục vinh, buồn
vui không mấy chốc, chẳng qua là trả vay, vay trả
đặng đồng cân, chung cuộc lại thì mỗi trái oan còn
nằm... – ĐCT (TNHT 12/12/1926)

155. Đạo mở tức để cứu vớt sanh linh thoát vòng khổ
hải, ấy là cho kẻ hữu phần mà thôi. – ĐCT (TNHT
12/12/1926)
156. Có vì chúng sanh mà khổ tâm hành đạo, có khó
nhọc, có dãi dầu sương mới nắng xế, mà quên bậc
phẩm vô vị ở cõi trần này, có vầy vãi nẻo gai chông
lần theo bước đường hạnh đức, mới có ngày vui vẻ
bất tận, mới có buổi an hưởng địa vị thiêng liêng
tránh điều phiền não, thoát đọa luân hồi... – ĐCT
(TNHT 14/12/1926)
157. ... Nhơn sanh phải thiện tâm và hết lòng vì đạo đức
mới đặng Thần Thánh chứng minh, mới có thấy
ngày kết quả đặng. – ĐCT (TNHT 14/12/1926)
158. Biền khổ đã lắm nổi chìm mà nhành dương liễu
chẳng mau với níu, đọa trầm luân chưa chịu thoát,
mà điều tình tội lại chác thêm, buộc thảm đeo phiền,
cũng tự mình tác tệ, chờ ăn năn rất muộn về sau,
khá hiểu lấy. – ĐCT (TNHT 14/12/1926)
159. ... Có vầy vãi nẻo gai chông lần theo bước đường
hạnh đức, mới có ngày vui vẻ bất tận, mới có buổi
an hưởng địa vị thiêng liêng tránh điều phiền não,
thoát đọa luân hồi, mới có lúc rảnh nợ phong trần,
nhàn xem sự thế, non cao suối lặng, động mát rừng
thanh, là chỗ con lấy đạo đức làm thang, để bước
lên cho cùng tốt... – ĐCT (TNHT 14/12/1926)

160. Than ôi! Đường Thánh ít kẻ tìm, mà nẻo Tà nhiều người đến. – ĐCT (TNHT 3/1/1927)
161. Trò đời lằng xằng, côi thế biết bao người chìm đắm vào biển khổ, mang nặng xác phàm, miếng đỉnh chung, mỗi danh lợi, giành giựt phân chia mà chẳng kể đạo lý, luân thường, khiến cho mỗi Đạo quý báu ngàn năm đã thành nấc thang để dắt người xuống hang sâu vực thẳm. – ĐCT (TNHT 3/1/1927)
162. Nhơn loại dùng thế lực mà cắn xé nhau, giành giựt nhau, quên lửng côi trần này nhơn sanh lãnh mỗi đứa một vai tuồng đặc biệt mà trả cho xong căn xưa, quả cũ. – ĐCT (TNHT 3/1/1927)
163. Kẻ hữu phân đặng năm mối Đạo Trời, dựa chiếc thuyền sen, lặn vào non cao suối lặng, để rửa bớt chút bợn trần, dưỡng tánh tu thân, để nâng lên địa vị thanh cao, lánh xa đọa luân hồi trong lúc hồn lìa khỏi xác. – ĐCT (TNHT 3/1/1927)
164. Kẻ vô phước dụng tà tâm làm một món lợi riêng, quên cả điều hành phạt đã kể bên mình, chơi với cả muôn triệu giữa dòng mà chẳng chịu sớm tự hối đặng gỡ lẩn mối họa sau. – ĐCT (TNHT 3/1/1927)
165. Họa Ấu tai Ấ sẽ vì Thiên Điều mà phạt kẻ bạo tàn tội lỗi; Càn Khôn tiêu tụy, mà bước tục hồi chân chờ, nếu chẳng sớm xét mình để buổi ác xế trắng tà, nước đời cạn bực, thuyền Bát Nhã đã lướt qua, nhành dương liễu hết rơi giọt từ bi, thì ăn năn rất muộn. – ĐCT (TNHT 8/1/1927)
166. Nguồn Tiên, nẻo Phật, từ trước đến giờ vẫn chờ kẻ hữu phân, hữu đức, hữu công, tu thân, dưỡng

- tánh, mà lánh khỏi thói đời mê muội này. – ĐCT (TNHT 21/1/1927)
167. Biển khổ lắm chơi vơi, mà khách phàm hằng đeo đuổi; Đài Nghiệt Cảnh rọi chẳng biết bao nhiêu tội tình, mà chốn tội tình lắm người đưa chơn tìm đến. – ĐCT (TNHT 21/1/1927)
168. Kiếp phù sanh không mấy chốc, đời mộng ảo chẳng là bao, sanh đứng nên người chen vai vào vòng thế cuộc, có khác chi kẻ bị đày vào biển khổ để làm xong nhân sự đặng chuộc thừa tội tiền khiên... – ĐCT (TNHT 21/1/1927)
169. Đạo nước nhà chẳng đoái, chánh tà, tà chánh nan phân, còn chút hơi thở ở cõi trần, mà tính tình dọc ngang chưa chịu dứt, một mai hồn xuống Diêm Đài, khổ Á Tỳ bảo sao không buộc trói. – ĐCT (TNHT 21/1/1927)
170. Đạo Trời khai dẫn bước lỗi lầm, đem kẻ hữu căn lánh vòng phiền não, nếu chẳng bỏ bước nhật thức bóng thiền, kiếp phù sinh qua dường nháy mắt. Hãy biết lấy! – ĐCT (TNHT 21/1/1927)
171. Sanh ra phận làm người, đã mang vào mình một trách nhiệm đặc biệt, phải gắng sức làm cho hoàn toàn, hầu chờ buổi chung qui, tương công chiết tội, tiêu quả tiền khiên mà nâng mình vào địa vị cao thượng hơn phẩm vô vị chốn sông mê này. – ĐCT (TNHT 22/1/1927)
172. Thăm thoát ngày tháng thoi đưa, bóng thiền quang nhật thức, sen tàn cúc rũ, đông mãn xuân về, bước sanh ly đã lắm nhuộm màu sầu, mà con đường

- đục vọng chẳng còn, biết đâu là nơi cùng tận. – ĐCT (TNHT 22/1/1927)
173. Lợi danh xạo xự, chung đỉnh mơ màng, cuộc vui về chẳng là bao, mà chốn đọa đầy chen chẳng mãn. – ĐCT (TNHT 22/1/1927)
174. Nỗi đau thương bề ấm lạnh, nào tiếng khóc đến câu cười, co duỗi, duỗi co, đỡ bước đến cảnh sâu, thì thấy chẳng lạ chi hơn là mớ hoang cỏ loạn, đồng trống sương gieo, thỏ lặn ác tà, khách trần nào ai lánh khỏi! – ĐCT (TNHT 22/1/1927)
175. Đạo mâu tìm đến, lấy hạnh đức giới tâm, mượn nâu sồng lánh thế, cày diu sanh chúng, cày bước, bước càng cao, lên tột mây xanh vệt ngút trông vào cảnh cực lạc an nhàn, non chiều hạc gáy, động tối qui châu, ấy là khách Tiên gia, lánh khỏi đọa luân hồi nơi cõi thế vậy. – ĐCT (TNHT 22/1/1927)
176. Chiều thu nguyệt xế, non nhận ngày thâu; lẩn thẩn ngày tháng qua mau, buổi xuân ngoảnh lại đà xa lắc. Nếu chẳng bên lòng theo nẻo chánh mà thoát lối sông mê thì căn quả trả vay chẳng biết ngày nào tiêu tận đặng. – ĐCT (TNHT 23/1/1927)
177. Non cao, suối lặng, tìm đến rửa bụi hồng. Đạo đức làm thang, để lên địa vị thanh cao, lánh khỏi đường tội lỗi; thường phạt hai đường, gắng công trình sẽ rõ. – ĐCT (TNHT 23/1/1927)
178. Khổ hạnh để lòng công quả gắng, Lánh trần chi nệ nỗi cay chua. – ĐCT (TNHT 23/1/1927)
179. Mái tóc sương pha thiếu nhật thúc, Sanh linh độ

- dẫn hưởng Thiên ân. – ĐCT (TNHT 23/1/1927)
180. Đòi thắm thoát, thế gay go trăm năm thoát qua
điều dâu bể, khách trần hỏi có bao nhiêu kẻ lấy danh
phận đem vào cảnh tuyến đài, để nâng mình lên
địa vị cao thượng đặng chăng? – ĐCT (TNHT 23/1/1927)
181. Ngày xuân gần mòn mỗi khá sớm biết trau xuân,
ấy là phương châm dẫn đàng khách phồn hoa vào
nơi Cực Lạc. – ĐCT (TNHT 23/1/1927)
182. Trăm hạnh để lần sanh chúng dẫn,
Non Thần vệt ngút tới tìm phương. – ĐCT (TNHT
23/1/1927)
183. Thầy đã lập Đạo nơi cõi Nam này, là cốt để ban
thưởng một nước từ thuở đến giờ hằng bị lăm cơn
thạnh nộ của Thầy. Thầy lại tha thứ, lại còn đến
ban thưởng một cách vinh diệu. Từ tạo Thiên lập
Địa, chưa nước nào dưới quả địa cầu 68 này đặng
vậy. – ĐCT (TNHT 13/2/1927)
184. Đạo phát triển một ngày, thì nhân sanh tội lỗi cả
muôn ngàn, vì vậy mà Thầy muốn cho mỗi đứa đều
để lòng lo liệu chấn hưng nền Thánh Giáo. – ĐCT
(TNHT 19/2/1927)
185. Điều Thầy vui hơn hết, là muốn cho các con thương
yêu giúp lẫn nhau, như con một nhà, phải đồng tâm
hiệp chí, chia vui sót nhọc cho nhau, nương đỡ dìu
dắt nhau, đem lên con đường đạo đức, ... – ĐCT
(TNHT 19/2/1927)
186. Thầy trông mong nơi các con, chớ nên vì chuyện
nhỏ mọn phạm tục, mà bứt hẳn mối tương thân,
tương ái, thì chẳng phải là đức tánh của tu hành

đó. – ĐCT (TNHT 19/2/1927)

187. Đạo Trời khai ba lượt, nguồn Thánh độ muôn người, thìn lòng để bước vào nẻo thẳng đường ngay, mà kiếm cho thấu đáo mỗi huyền vi. – ĐCT (TNHT 20/2/1927)

188. Họa Âu, tai Á, sẽ vì nơi Thiên thơ mà sát phạt, gieo sâu để thăm cho những giống dân nào đã vì hung bạo mà gây nên điều thán oán khắp cả càn khôn nầy. – ĐCT (TNHT 20/2/1927)

189. Ai mau bước đặng gặp mỗi chánh dẫn truyền, mà lần lập công chiết quả, để lánh cả muôn điều phiền não về sau. Chúng sanh khá biết cho! – ĐCT (TNHT 20/2/1927)

190. Thầy mừng cho các con có phúc hạnh mà biết để ý vào đường chánh giáo. Thầy khuyên các con phải chung lưng đầu cật mà bước đến cảnh nhàn. – ĐCT (TNHT 21/2/1927)

191. Cảnh (nhàn) ấy, tuy các con không thể thấy đặng, nhưng mà các con có thể đến đặng, là ngày nào các con rõ đặng lẽ đạo mà Thầy đã đem chỉ cho tận nơi, nếu các con phấn chí về Đạo, thì ngày đạt mục đích ấy cũng chẳng xa chi. – ĐCT (TNHT 21/2/1927)

192. Cảnh nhàn chẳng phải đâu xa, chỉ ở nơi địa đàng đây mà vì nhưn loại không để ý tìm ra, cứ theo một lối thấp hèn mà quên đàng cao thượng. – ĐCT (TNHT 21/2/1927)

193. Các con phải biết trong Trời Đất, nhưn sanh là con quý của Thầy, nên Thầy hằng để ý lo lường cho chúng con biết hồi ngộ, hầu chung hưởng phúc

- lành. – ĐCT (TNHT 21/2/1927)
194. Sự phổ độ Thiên cơ đã định, sức người cũng khó lướt qua... Con đường tuy chón chỏ, triền núi vẫn khó qua, song ngọn đèn Trời đã chiếu tỏ mà diu dắt các đạo hữu, thì nhiều ít gì rồi sau cũng đến chón được. – LGT (TNHT 3/3/1927)
195. Xôn xao gió bụi, mờ mệt tuồng đời, mỗi phú quý, bả công khanh, mấy kẻ biết nhuộm nâu sông, lánh cả muôn sự não phiền mà khách trần đều gọi là vinh diệu. – ĐCT (TNHT 3/3/1927)
196. Đường Đạo ngày hôm nay, các con đã tiến nhiều. Trách nhiệm muốn cho hoàn toàn, cần phải bước qua mấy sự trắc trở mà đạt được mục đích cao thượng. – ĐCT (TNHT 3/3/1927)
197. Con một nhà đãi đồng một bụi; đứa thua sút, yếu thế lại đỡ nâng diu dắt nhiều hơn đứa thế trọng, sức nhiều. – ĐCT (TNHT 3/3/1927)
198. Cơ mầu nhiệm đã định nơi Thiên thơ, Đạo mở chủ ý diu dắt những kẻ hữu phần, đặng rón cùng nhau dắt lên khỏi con đường trắc trở, vệt nẻo chông gai, bước tận đến thang Trời hội hiệp cùng Thầy trong buổi chung qui, đặng cùng không do nơi tâm chí của các con. – ĐCT (TNHT 3/3/1927)
199. Các đường nẻo mà các con sẽ đi đến, Thầy đã liệu biện. Có mau lắm cũng chẳng tới trước, mà chậm lắm cũng không trễ bước đường. Hành tàng do nơi Thầy mà thôi. Sự trắc trở chẳng qua là làm cho các con chịu nhọc thêm một thí mà thôi. – ĐCT (TNHT 3/3/1927)

200. Đạo Trời soi gương rạng, khá biết tình mộng hôn, kiếp sanh chẳng bao lâu, đừng đợi đến ngày cùng tận. Nơi trường thi công quả, nên cân lấy phước phần, chẳng sớm trau thân rình chiêu ác xế. – ĐCT (TNHT 5/3/1927)
201. Nào nhân xưa, nào đức trước, nào sách Thánh, nào lời Hiền, trải qua chưa trăm năm mà cuộc cờ đời đã rửa phai hạnh đạo. – ĐCT (TNHT 5/3/1927)
202. Thầy hằng muốn cho các con hiệp chung nhau mở đường chánh giáo, phải biết tương thân tương ái, chia vui sót nhọc cho nhau mà điu dắt chúng sanh. – ĐCT (TNHT 5/3/1927)
203. Nếu vì chút phạm tâm mà chia đường phân nẻo, ghét nghịch lẫn nhau, các con sẽ treo gương bất chánh cho kẻ sau, lại nên Đạo cũng vì đó mà khó mau thành đặng. Các con khá để ý đến, ấy là các con hiến cho Thầy một sự thành kính trọng hậu đó. – ĐCT (TNHT 5/3/1927)
204. Thầy nắm máy huyền vi, hằng lấy cân thiêng liêng mà dạy trở máy càn khôn, vì vậy thế cuộc phải tuần hườn, bầu nhơn sự phải luân chuyển vẫn xây phiêu linh cho đến buổi nhơn loại được vẹn toàn, thế giải cũng vì đó phải đổi thay, gạn đục lóng trong mà tạo thành miền Cực Lạc. – ĐCT (TNHT 7/3/1927)
205. Dữ tận, hiền thăng, mạnh tàn, yếu được, nếu chẳng có mối Đạo Trời, thì sanh linh vì hung bạo phải trả trả vay vay, biết chừng nào cho cảnh dinh hoàn này được trọn hưởng ân huệ, nấc thang thiêng liêng kịp dẫn độ người phạm tục. – ĐCT (TNHT 7/3/1927)

206. Thiên cơ phải do nơi tâm hạnh của các con, mà xây đổi máy huyền vi, vì vậy Thầy phải đổi cơ mẫu, dụng sự hòa bình yên tịnh để dẫn các con cho vẹn bước trong đường đạo đức... – ĐCT (TNHT 7/3/1927)
207. Lần tang thương gần khởi, đường đạo hạnh chớ dần dà, công vệt ngút mây xanh của các con sẽ làm cho sáng sủa, bạch minh, cho bước đàng sau này do theo dấu ấy mà lần đến cõi vô ưu, để bước khỏi lối nhọc nhằn ban sơ khai dẫn. – ĐCT (TNHT 7/3/1927)
208. Đây là lời định ninh sau rốt khá lưu tâm, ai vậy tà nấy có phần riêng, cứ giữ nẻo thẳng, đường ngay bước đến thang thiêng liêng chờ ngày hội hiệp cùng Thầy, ấy là điều quý báu đó. – ĐCT (TNHT 1/6/1927)
209. Phải lấy nét thẳng đường ngay do nơi tâm thành mà hành sự tạc thù, sợ chinh lòng mà để nét bất bình cho cả chư đạo hữu. Mỗi việc hành động đều do nơi Đức Từ Bi sắp đặt sẵn rồi, duy có để cho chư hiền hữu bước lần mà đi tới. – LGT (TNHT 12/9/1927)
210. Những đạo hữu nào không vì hạnh đức mà chung hiệp nhau lo hành chánh giáo, thì đã có Thần, Thánh lãnh lệnh biên ghi vào sổ công quả, đợi ngày chung qui đặng đem vào cân Thiên Điều mà phán đoán. – LGT (TNHT 12/9/1927)
211. Nhiều kẻ lại tư lịnh; muốn mở riêng đường khác, đặng diu nhưn sanh vào lối quanh co, hại thay, mà cũng tiếc thay! căn xưa quả trước chẳng chịu lo đến bồi, lại tự dẫn mình vào nơi hang thẳm, sau kết cuộc ra thế nào sẽ thấy. – LGT (TNHT 12/9/1927)
212. Nhiều Thánh, Tiên, Phật xuống phạm, nếu căn

quả tiên thiên không mấy trọng hệ; nghĩa là kiếp trần duyên không chi phải như bợn nhiều, thì dầu không Thiên Phong, hễ gắng tâm thiện niệm, thì địa vị cũng đạt hồi đặng. – ĐCT (TNHT 17/9/1927)

213. Thiên Phong là để cho bậc Thánh, Tiên, Phật lia trần phải lấm dầy công cùng sanh chúng mới trông mong hồi cựu phẩm đặng. Các con nên nhớ, Thầy lấy từ bi phong tịch, nhưng các Chức Sắc, nếu vì áo mào hơn đạo đức thì tội chất bằng hai. – ĐCT (TNHT 17/9/1927)
214. ... Nếu trí các con chẳng lanh lẹ, hạnh các con chẳng hoàn toàn, cách cư xử các con chưa hòa hiệp, đường Đạo các con chưa liệu chung, nét khiêm cung các con chưa trọn vẹn, cách đối đãi các con chưa ôn hòa, thì nền Đạo sau này e khi phải vì đó mà để một trò cười... – ĐCT (TNHT 25/10/1927)
215. Nếu Thầy quá thương, dìu dẫn cho các con khỏi chốn khó khăn ấy, thì các con phải đem mình trở xuống mấy lần như vậy nữa, mới được công quả hoàn toàn hầu trở về ngôi vị đặng. – ĐCT (TNHT 25/10/1927)
216. Thầy chẳng dùng sự chi mà thế gian gọi là tà quái dị đoan, mà nếu xảy ra có một ít dị đoan trong Đạo đã dùng lỗ, thì ấy là tại nơi tâm của vài môn đệ đó... – ĐCT (TNHT 25/10/1927)
217. ... nếu chẳng giữ theo lẽ chánh mà hành đạo, và bày biện nhiều sự vô lối, thì trong ít năm sau đây, sẽ trở nên một mối Tả Đạo, mà các con đã từng thấy. – ĐCT (TNHT 25/10/1927)

218. Xưa sanh linh lắm lần hi sinh vì Đạo, song chẳng đặng ân tứ cho bằng các môn đệ. Thầy ngày nay, các con còn chi hơn nữa mà ngán lòng dừng bước. – ĐCT (TNHT 27/10/1927)
219. Càng khổ hạnh, càng thương tâm, thì lòng càng nôn nóng. Khổ hạnh vì mấy chục triệu sanh linh, thì cái khổ ấy có nên tiếc chẳng? – ĐCT (TNHT 27/10/1927)
220. Thầy chỉ một lòng mơ ước cho các con biết thương yêu nhau trong Thánh đức của Thầy. Sự thương yêu là chìa khóa mở Tam thập lục Thiên, Cực Lạc Thế Giới và Bạch Ngọc Kinh. – ĐCT (TNHT 27/10/1927)
221. Kẻ nào ghét sự thương yêu, thì chẳng hề qua khỏi cửa luân hồi. Có câu này nữa: Mọi sự khó khăn Thầy gánh vác, chỉ cậy các con thương yêu gắng công độ rỗi. – ĐCT (TNHT 27/10/1927)
222. ... Những sự tranh tụng là những nét của phàm tâm, chẳng đủ chi lay động chí của các Đấng chân thành vì Đạo. – ĐCT (TNHT 29/10/1927)
223. Thầy đã lắm công trình dìu dắt các con vào đường đạo đức, mà mỗi ngày Thầy hằng thấy những việc bất bình thì biết ngày nào các con làm nên đặng? – ĐCT (TNHT cuối năm Đinh Mão - 1927)
224. Các con phải biết, Đạo tại lòng bác ái và chí thành. Bác ái là hay thương xót sanh linh hơn thân mình, cho nên kẻ có lòng bác ái coi mình nhẹ hơn mấy lông mà coi thiên hạ trọng bằng Trời Đất. Còn chí thành là mỗi việc lấy lòng thành thật mà đối đãi trong đời và trong đạo... – ĐCT (TNHT cuối năm Đinh Mão - 1927)

225. ... Thầy khuyên các con trước hết phải ở sao cho ra vẻ Đạo, đừng để ý gì về việc công quả mà nêu danh nơi cõi tạm này. Các con phải mở rộng tâm chí ra mà hành đạo mới nên cho,, – ĐCT (TNHT cuối năm Đinh Mão - 1927)
226. Đạo đức cần trau nơi tâm là chỗ chẳng ai thấy được. Rèn trau cho thuần tâm mỹ tánh, rồi mới lần đến bề ngoài, trợn hết cả ngoài trong, thì chừng ấy thân hình tâm trí chắc khu, nào ai chuyển lay cho được. – NADT (TNHT Mậu Thìn 1928)
227. ... Nên biết mà răn mình, cái tâm là vật người không thấy được, khá giỏi trau nó trước, nếu bỏ tâm kia ra ngoài mà rèn hình thể thì chẳng khác chi quì đọc kinh, đèn đốt đỏ hừng mà thiếu bức Thiên Nhân trên điện vậy. – NADT (TNHT Mậu Thìn 1928)
228. Sự hành tàng nào về Đạo mà vừa lòng trong cả Chức Sắc và chư tín đồ, ấy là hiệp Thiên ý. Còn điều nào mà phần nhiều môn đệ của Thầy chẳng khứng chịu theo, ấy là bất hiệp Thiên ý đó. – ĐCT (TNHT 3/2/1928)
229. ... Nếu các con chẳng dụng quyền hơn dụng đức, biết thương sanh chúng hơn thân mình, vì Đạo hơn vì danh vọng theo thói đời, thì các con thế nào cũng được vãng con đường mà đi cho cùng bước Đạo. – ĐCT (TNHT 3/2/1928)
230. Đời cũng vậy, mà Đạo cũng vậy, hễ chác danh cao, quyền lớn, bực quí phẩm Tiên, thì phải dày chịu gian nguy, nặng đeo sầu thảm. Các con hãy suy đó mà gìn tròn phẩm hạnh vẹn giữ bước đường, chậm rãi từ năm từ hồi thì tự nhiên được lương tâm yên

tịnh. – ĐCT (TNHT 3/2/1928)

231. Các con đã từng nghe lời Thầy khuyên nhủ về chuyện ngửa cơ bút, thế mà một phần chẳng chịu sửa cái đường ngay cho khỏi lâm vào nẻo tà mị đã vi lệnh Thầy mà điu dặt các con lạc bước. – ĐCT (TNHT 3/2/1928)
232. ... Điều nào mà theo Tân Luật, do Thánh ý, hiệp lòng chư đạo hữu, bỏ ích cho nên Đạo thì các con nên thung dung liệu nhau mà thi hành... – ĐCT (TNHT 3/2/1928)
233. Các con được tin cậy nhau, điu dặt nhau, nâng đỡ nhau, mà phải hết sự hiểm nghi nhau theo thế tình, ấy là các con hiến cho Thầy một sự vui vẻ, lớn lao hơn hết đó. – ĐCT (TNHT 3/2/1928)
234. Thầy biết bao phen sẵn sóc các con mà chịu đau thảm. Thầy chỉ có một lòng mơ ước cho các con biết yêu thương trong Thánh Đức của Thầy. – ĐCT (TNHT 15/4/1928)
235. Thầy lại hằng gánh vác sự khó khăn, chỉ cậy các con là một lòng yêu thương sanh chúng, gắng công phổ độ. Thầy đã gây phương thế cho các con đủ quyền hành lập Đạo, chờ các con nên thể thống, chi chi từ thử cũng một tay Thầy. – ĐCT (TNHT 15/4/1928)
236. Các con đã chịu một trách nhiệm nơi mình, nếu Thầy chẳng để cho các con học tập, mà lập nên địa vị mình trước mặt chúng sanh cho xứng đáng, thì Đạo cũng chưa ra vẻ Đạo. Vì vậy mà Thầy chịu ép lòng để cho các con hằng nhớ rằng: Chẳng giờ phút nào Thầy xa các con hết. Nghe à! – ĐCT (TNHT 15/4/1928)

237. Nhỏ dại Thấy nuôi mùi Đạo hạnh,
Lớn khôn bày xứng mặt hiền lương.
Vinh hoa phẩm cũ ngôi xưa đó,
Khổ cực các con chớ bỏ trường. – ĐCT (TNHT
15/4/1928)
238. Đường đời khúc mắc chông gai là lẽ Thiên cơ đã
định vậy, cái nơi để cho cả chư Thần, Thánh, Tiên,
Phật đến kiến công lập vị. – ĐCT (TNHT 29/4/1928)
239. Người đời chẳng khác con buôn trong buổi chợ; cả
sức lực, cả trí não, tinh thần đều bị tiêu tán nơi ấy,
vì vậy mới hoại chơn linh, thất ngôi diệt vị. – ĐCT
(TNHT 29/4/1928)
240. ... Nhiều bậc Thần, Thánh, Tiên, Phật cam lòng
thủ phạm, chẳng dám vọng cầu, đem thân vào
cảnh đọa, nhưng mà chẳng tái kiếp, thì như nhu sĩ
trốn thi; thế nào giữ vững địa vị cao thượng? – ĐCT
(TNHT 29/4/1928)
241. Cuộc đời khó khăn tỹ như bài thi, nếu dễ thì ai thi
cũng đặng, cuộc thi có ý vị gì đâu? Hễ bài càng khó
thì đậu càng cao, đậu cao mới ra có giá... – ĐCT
(TNHT 29/4/1928)
242. Nhà nghèo, hạnh tốt, ấy là gương treo dạy đời, các
con khá bền lòng son sắt, cái hạnh tốt là thang vạch
ngút mây xanh... – ĐCT (TNHT 29/4/1928)
243. ... Tâm thành là để giới trau tánh tục; lòng đạo đức
quí hơn là miếng đỉnh chung; tổ bản hàn tùy mình
mà hành đạo, thì công quả ấy trời hơn hạng thượng
lưu đó các con. – ĐCT (TNHT 29/4/1928)
244. Thầy biết bao phen săn sóc các con mà chịu đau

- thắm. Thấy chỉn có một lòng mơ ước cho các con biết yêu thương trong Thánh Đức của Thầy. – ĐCT (TNHT 16/4/1928)
245. Đãi cả môn đệ Thầy đồng một mực, bất luận bậc phẩm, kẻ nào cần nhiều quả nặng, thì Thầy giao trách nhiệm lớn lao; kẻ nào cần ít, quả thiệt thòi, thì lãnh phần trách nhiệm nhỏ nhen... – ĐCT (TNHT 16/4/1928)
246. ... Cả thầy đều con của Thầy, trừ ra tôn ti thượng hạ nơi việc hành chánh, thì đồng một bậc cả, chẳng ai đặng vì quyền mà lấn lướt, chẳng ai đặng vì mạng lệnh mà đè ép, xua đuổi ai... – ĐCT (TNHT 16/4/1928)
247. Thầy là bậc Chí Tôn và các địa vị Chơn Phật xưa, nhiều lúc phải xuất chơn linh để mình vào trần thế đặng dìu dắt chúng sanh; nếu chẳng nhờ lấy công ấy, thì ngày nay đâu có tên tuổi của nhiều Tôn Giáo mà cả nhơn sanh chia ra sùng bái? – ĐCT (TNHT 16/4/1928)
248. Các con, mỗi đứa đã tự mở một con đường, thì Thầy vẫn không vui được trong sự phân chia, nên hay là hư, phải hay là quấy, Thầy chỉ để cho tâm các con liệu lấy. – ĐCT (TNHT 22/6/1928)
249. Tâm cứng cõi, Đạo điều hòa thì cứ bước tới Thầy, tâm trí bất định, đạo hạnh không hoàn toàn, thì con đường hám lợi xu danh tới hang sâu vực thẳm đó, vì sức các con đã rã rời thì tài nào níu kéo đỡ nâng khuyên nhủ nhau được. – ĐCT (TNHT 22/6/1928)
250. Con đường vô tư để tìm cứu khổ cho chúng sanh là con đường đạo đức. Ngọn đèn thiêng liêng sẽ chực

- soi tỏ bước của các con; khác với con đường ấy là đường của quỷ vương đem lối. – ĐCT (TNHT 22/6/1928)
251. Vậy nên nhớ mấy lời Thầy, chẳng phải đọc sơ qua mà coi làm chơi, cần chiêm nghiệm kỹ lưỡng mà hiểu nghe. Hại thay! Đã nhiều lần các con chẳng hiểu ý, Thầy cũng đau lòng mà thấy các con đi sai bước. – ĐCT (TNHT 22/6/1928)
252. Con chỉ nhớ rằng Thầy thương con là đủ. Đặng thế gian yêu mến ắt Thầy phải ghét, mà Thầy ghét con thì còn chi con, con khá nhỏ! – ĐCT (TNHT 28/6/1928)
253. Đạo trước khi gieo truyền cho ngoại quốc, phải dìu dắt kết chặt dân sanh nơi vùng Nam này, đặng cùng nhau chung hợp trên con đường hòa bình, chậm rãi lần ra khỏi lối khốn khổ lao lung nơi cõi trần này, rồi tự tại ngâm câu thái bình... – CCLS (TNHT 18/7/1928)
254. Ngày nào Đạo nơi đây chưa hòa, người nơi đây chưa đủ sức kềm chế lấy nhau; và chưa đủ tinh thần ngay chánh, chỉ nẻo dẫn đàng, người Đạo chưa phể được tham danh chác lợi, thì ngày ấy Đạo nơi đây chưa gọi là trọn thành... – CCLS (TNHT 18/7/1928)
255. Đạo chẳng phải một hội để lo chôn thây, cũng chẳng phải mối hàng để nhóng giá, mà chư đạo hữu hiện thời đã thấy Đạo có ích về hai sự ấy mà thôi. – CCLS (TNHT 18/7/1928)
256. Nơi đàn nào mà khác hơn Thánh giáo và bày biện nhiều trái cách, thì đạo hữu không phép tham dự. – CCLS (TNHT 18/7/1928)
257. Biết mình, biết Đạo, biết thế thời, thì cũng gắng biết nên hư; biết người, biết phải chẳng, biết chánh tà mà

- day trở trong đường đạo đức. – TSĐS (TNHT 18/7/1928)
258. Đạo chưa yên là tại người hành đạo kém bề hạnh đức, kẻ được hạnh mất phần mình mãi, người thông hiểu Đạo kém đức, thiếu khiêm cung, kẻ trọn tâm thành, mạnh phần ham danh lợi. – TSĐS (TNHT 18/7/1928)
259. Những kẻ nào đã vì tà tâm mà để cho nơ bợn chơn linh, cho lũ tà khuấy rối thì chẳng khi nào được trọn tinh thần ngay thật như xưa mà diu dắt ai cho chánh đáng. Phải kẻ như không có những kẻ ấy trong nền Đạo, và coi đó mà gìn bước đường của mình. – TSĐS (TNHT 18/7/1928)
260. Thầy lấy đức háo sanh mà diu dắt các con, chẳng khác nào như kẻ làm cha nưng niu dạy dỗ một trẻ bé, trông nom cho nó mau trưởng thành, hầu lưu danh truyền nghiệp cho có tên tuổi với đời. – ĐCT (TNHT 28/7/1928)
261. ... Sự buồn vui, vinh nhục, phước họa cũng chẳng khác nào mấy ngọn sông, mấy hòn núi của Thầy lấy luật thiên liêng mà tạo; sông có thể thành ruộng, núi có thể diệt tiêu mà làm biển cả, cũng như sự buồn lắm lúc hóa ra vui, sự vinh thành nên nhục, cái phước đổi cái họa vậy. – ĐCT (TNHT 28/7/1928)
262. Các con ôi! Thầy thương đến tâm thành chánh trực đạo đức khiêm cung cũng như Thầy xóa kẻ xảo trá gian tà cầu danh chác lợi. – ĐCT (TNHT 28/7/1928)
263. Thầy chỉ mong mỗi con tỉnh hồn, thức trí ngó lại bước đường sái trước kia, mà lập tâm làm việc chánh đáng, theo lần Thầy, thì sự may mắn ấy không còn

- chi cho Thầy vui hơn nữa. – ĐCT (TNHT 28/7/1928)
264. Nên cân nặng nhẹ, trọng khinh mà chiều theo thời thế và tin tưởng trông cậy nơi Thầy, thì kiếp phù sanh của mỗi con và duyên tiền định của mỗi đứa đều nằm trong tay Thầy hết... – ĐCT (TNHT 28/7/1928)
265. ... Các con biết xưa những chi chi mà trái cả nhơn tâm thì khó bền khó vững; chánh sách cộng hòa yên tịnh là chánh sách của các con đặng dùng lập Đạo mà thôi. – ĐCT (TNHT 5/8/1928)
266. Kiêu hãnh thái thậm, vào muốn có người trình, ra muốn có kẻ cúi, khoát nạt, đè ép, biết mình mà chẳng màng biết đến người, hay ý sức mà chẳng dòm xem thời thế, chẳng thấu phục nhơn tâm, chẳng biết dùng khiêm từ mà đãi khách, là những nét của các bậc Vương Bá xưa dùng mà phải tan tành vũ trụ đó. – ĐCT (TNHT 5/8/1928)
267. Nay các con lập một Đạo cũng chẳng khác chi lập một nước, phận sự lại càng khó khăn hơn, liệu mà sửa cải, liệu mà điều đình, mới có thể chống ngăn sự tàn hại mà làm cho nên Đạo được vững, người được hòa, tâm được hiệp, ngoài được mạnh, trong được thung dung, gieo giống quý mầu thì công ấy chẳng chi sánh được. – ĐCT (TNHT 5/8/1928)
268. ... Nếu trong các con chẳng có đứa nào lãnh phần chế biến làm cho hòa thuận chung vui, để cho đến đổi hiềm thù oán ghét nhau mà để trò cười muôn thuở, uổng công dìu dắt của Thầy bấy lâu, thì biển khổ sông mê là nơi các con chịu đời đời kiếp kiếp đó. – ĐCT (TNHT 5/8/1928)

269. Thầy đã nói với các con rằng: Khi chưa có chi trong Càn Khôn Thế Giới thì Khí Hư Vô sanh ra có một Thầy và ngôi của Thầy là Thái Cực. – ĐCT (TNHT Năm Mậu Thìn 1928)
270. Thầy phân Thái Cực ra Lương Nghi, Lương Nghi phân ra Tứ Tượng, Tứ Tượng biến Bát Quái, Bát Quái biến hóa vô cùng, mới lập ra Càn Khôn Thế Giới. – ĐCT (TNHT Năm Mậu Thìn 1928)
271. Chi chi hữu sanh cũng do bởi chơn linh Thầy mà ra, hễ có sống ắt có Thầy. Thầy là cha của sự sống, vì vậy mà lòng háo sanh của Thầy không cùng tận. – ĐCT (TNHT Năm Mậu Thìn 1928)
272. Mỗi mạng sống đều hữu căn hữu kiếp, dầu nguyên sanh hay hóa sanh cũng vậy, đến thế này lâu mau đều định trước, nếu ai giết mạng sống đều chịu quả báo không sai... – ĐCT (TNHT Năm Mậu Thìn 1928)
273. Cái mạng sống là Thầy, mà giết Thầy thì không phải dễ, các con gắng dạy nhơn sanh điều ấy. – ĐCT (TNHT Năm Mậu Thìn 1928)
274. Thầy cho các con đến thế giới này với một Thánh thể thiêng liêng, y như hình ảnh của Thầy, không ăn mà sống, không mặc mà lành, các con lại không chịu, nghe điều cảm dỗ, mê luyến hồng trần, ăn cho phải bị đọa, dâm cho phải bị đày, nên chịu nạn áo cơm, dục quyền cầu lợi. – ĐCT (TNHT Năm Mậu Thìn 1928)
275. LỢI, Thầy cũng đã dành cho các con chung hưởng cùng nhau mà cũng vì tham, đũa chũa nhiều, đũa chũa đối. – ĐCT (TNHT Năm Mậu Thìn 1928)

276. QUYÊN, Thầy cũng ban cho các con in như Thầy đã ban cho chư Thần, Thánh, Tiên, Phật, hầu cho đủ thể kèm thúc lấy nhau đặng giữ vẹn Thánh chất yêu sanh của Thầy, mà quyền ấy trở nên một cơ thể buộc trói nhưn sanh trong vòng tội mọi. – ĐCT (TNHT Năm Mậu Thìn 1928)
277. ... Gian tham đã thâm nhập vào lòng, thì lòng hết đạo đức. Tham gian nhập vào nhà, thì nhà không chánh giáo. Tham gian đã nhập vào nước, thì nước hết chơn trị. – ĐCT (TNHT Năm Mậu Thìn 1928)
278. Tham gian đã lộng toàn thế giới, thì thế giới hết Thánh Thần, Thầy không cần nói sự gian tham có thể giục các con lỗi đạo cùng Thầy mà bị lăm điều tội lỗi. Ấy vậy gian tham là trọng tội. – ĐCT (TNHT Năm Mậu Thìn 1928)
279. Phàm xác thân con người tuy mắt phàm coi thân hình như một, chớ kỳ trung nơi bốn thân vốn một khối chất chứa vàn vàn, muôn muôn sanh vật. – ĐCT (TNHT Năm Mậu Thìn 1928)
280. Các vật thực vào tỳ vị lại biến ra khí, khí mới biến ra huyết, chẳng cần nói, các con cũng biết cái chơn linh khí huyết là thế nào? Nó có thể huờn ra nhưn hình môi có sanh sanh, tử tử của kiếp nhưn loại. – ĐCT (TNHT Năm Mậu Thìn 1928)
281. ... Một giọt máu là một khối chơn linh, như các con dâm quá độ thì sát mạng chơn linh ấy. Khi các con thoát xác, thì nó đến tại Nghiệt Cảnh Đài mà kiện các con. Các con chẳng hề chối tội đặng. Phải giữ gìn giới cấm ấy cho lăm. – ĐCT (TNHT Năm Mậu Thìn 1928)

282. *Thầy đã dạy rằng: Thân thể con người là một khối chơn linh cấu kết, những chơn linh ấy đều là hằng sống... – ĐCT (TNHT Năm Mậu Thìn 1928)*
283. *Ngũ tạng, lục phủ cũng là khối sanh vật mà thành ra, nhưng phận sự chúng nó làm, thắng hiểu biết hay là không hiểu biết, đều do nơi mạng linh Thầy đã phán dạy. – ĐCT (TNHT Năm Mậu Thìn 1928)*
284. *... Chơn thân là nhị xác thân các con, là khí chất (le sperme évaporé), nó bao bọc thân thể các con như khuôn bọc vậ, nơi trung tim của nó là óc, nơi cửa xuất nhập của nó là mỏ ác, gọi tiếng chữ là Vi Hộ, nơi ấy Hộ Pháp hằng đứng mà gìn giữ chơn linh các con... – ĐCT (TNHT Năm Mậu Thìn 1928)*
285. *... Nơi thân phàm các con, mỗi đứa Thầy đều cho một chơn linh gìn giữ cái chơn mạng sanh tồn... Đấng chơn linh ấy vốn vô tư, mà lại đặng phép giao thông cùng cả chư Thần, Thánh, Tiên, Phật và các Đấng Trọn Lành nơi Ngọc Hư Cung, nhứt nhứt điều lành và việc dữ đều ghi chép không sai, đặng dâng vào Tòa Phán Xét, bởi vậy nên một mấy không qua, dữ lành đều có trả... – ĐCT (TNHT Năm Mậu Thìn 1928)*
286. *Như các con nói dối, trước chưa dối với người, thì các con đã nói dối với lương tâm, tức là chơn linh. Thầy đã nói chơn linh ấy đem nạp vào Tòa Phán Xét từ lời nói của các con, dầu những lời ấy không thiệt hành mặc dầu, chớ tội tình cũng đồng một thể. – ĐCT (TNHT Năm Mậu Thìn 1928)*
287. *Nơi Tòa Phán Xét, chẳng một lời nói vô ích mà bỏ, nên Thầy dạy các con phải cẩn ngôn, cẩn hạnh,*

thà là các con làm tội mà chịu tội cho đành, hơn là các con nói tội mà phải mang trọng hình đồng thể.
– ĐCT (TNHT Năm Mậu Thìn 1928)

288. Các con, nếu biết đời khổ tâm, biết vầy vò tình thế, biết chịu kém sút trong nẻo lợi đường danh, biết thiệt mình mà đặng cho kẻ khác, biết đổ lụy cho kẻ vui cười, biết nhọc nhằn trong kế sinh nhai, biết giữ tâm chí cho thanh bạch, đừng như bọn của chẳng nên dùng; biết động mối thương tâm, thương người hơn kẻ mình thì là các con được tắm gội hồn trong mà về cùng Thầy đó. – ĐCT (TNHT 10/2/1929)
289. Nét nào chưa vẹn, khá biết sửa lần chớ nên trì hoãn. Đạo suy đức kém, tà quái lừng hơi, các con gắng chung tâm xua trừ hết lũ vạy tà, thì hiển công lớn cho Thầy đó. – ĐCT (TNHT 10/2/1929)
290. Sự thương yêu là giếng bảo sanh của Càn Khôn Thế Giới. Có thương yêu, nhưn loại mới hòa bình, Càn khôn mới an tịnh. Đặng an tịnh mới không thù nghịch lẫn nhau, mới giữ bền cơ sanh hóa. – ĐCT (TNHT 11/1/1930)
291. ... Nghịch cơ sanh hóa là ai, các con có biết không?... Quỷ vương là tay diệt hóa. Cũng như có sống của Thầy, ắt có chết của Quỷ vương vậy. – ĐCT (TNHT 11/1/1930)
292. Vì có ghét nhau, vạy loại mới khi nhau; khi lẫn nhau mới tàn hại hại nhau, mà tàn hại lẫn nhau, là cơ diệt thế. Vậy Thầy cấm các con từ đây, nếu không đủ sức thương yêu nhau, thì cũng chẳng đặng ghét nhau, nghe à! – ĐCT (TNHT 11/1/1930)
293. ... Đạo chẳng hoàn toàn, con đường đi chưa cùng

bước, là vì tại nơi lòng nhiều đũa, chưa để hết tín ngưỡng mà nghe lời Thánh giáo, cho nên lần hồi, nên Đạo phải ra tan tành manh mún. – ĐCT (TNHT 7/2/1930)

294. Kẻ hữu đức buồn lòng thối bước, đũa chơn thành không vui nắm tay theo; ma hồn quỷ xác loạn vào; kẻ đức thiếu níu đũa không nhân; thành ra nhưn kém đức suy, cứ thẳng một đường tà dung ruổi. – ĐCT (TNHT 7/2/1930)
295. Cơ lập Đạo là nhiệm mầu vô giá, biết Đạo, biết ta, biết người, biết thế, biết thời, biết vinh hư, biết tôn vong ưu liệt rồi mới có biết hổ mặt thẹn lòng, biết sự thế là trò chơi, biết tuồng đời là bể khổ, biết thân nô lệ dẫn kiếp sống thừa, biết nhục vinh mà day trở trên con đường tấn thối. – ĐCT (TNHT 7/2/1930)
296. „, Thầy thấy nhiều, tu cũng muốn tu mà thế tục cũng không muốn chừa bỏ. Thế tục là nét diu dặt cho mất tánh thiêng liêng, phải lấy nghị lực cang tâm mà kềm chế, thì cái lối diệt vong mới chẳng làm uổng công phu hành đạo cho. – ĐCT (TNHT 7/2/1930)
297. ... Đường Tiên cũng lập lừng, nguồn Thánh cũng toan vào mà thấy bạc rơi cũng chẳng bỏ, lợi mún chẳng từ, mượn danh Đạo mà tạo danh mình, vô Thánh Điện mà hơi tà còn phưởng phất... Ôi! Lốt Đạo, lốt Đạo, Thầy buồn cho trẻ ngây... – ĐCT (TNHT 7/2/1930)
298. Thầy nhớ xưa, kẻ mộ Đạo, chịu ngàn cay muôn đắng, biết có người mà chẳng biết nhọc mình; giày gai áo bã, đội nguyệt mang sao, gió trước lọt chồi tranh, mưa sau hư giậu lá, bần hàn chẳng quản,

tay trắng dùi người, một mảy không bợn nhơ, mới có thể lập ngôi cho mình đặng... – ĐCT (TNHT 7/2/1930)

299. Đạo tuy cao, song nên biết sức quý cũng chẳng hèn; nếu không ngăn ngừa, dần lửa nóng trong tâm thì lửa Tam Muội của Quý vương đốt cháy. – ĐCT (TNHT 21/4/1930)

300. Đấng Chí Tôn đã gieo giống quý hóa rồi, thì cần phải vun trồng cho cội sôn sơ. Cội sôn sơ mới có đâm chồi trở tước nhành lá sum sê, hoa đơm sắc sảo, rồi mới đến trái oằn sai mà thành kết quả xứng đáng. Chừng hương nức mùi, hoa đơm trái rồi, ngàn dặm cũng tìm đến hưởng nhờ giống quý... – LGT (TNHT 1/6/1930)

301. Các đạo hữu cứ đường ngay thẳng tới, chung lưng đầu cật mà lo việc mình, thì muôn việc đều nơi Chí Tôn sắp đặt nghe. – LGT (TNHT 1/6/1930)

302. Tòa Thánh là cội nguồn, ngày nào được sùng sọng đứng vững nêu trên miền Tây Vực này, ấy là ngày họ cầu thỉnh các đạo hữu đó. Nên biết mà lo – LGT (TNHT 1/6/1930)

303. Đồi mộng ảo này, sự còn mất như bọt nước mây bay, khá quý chánh cải tà, nắm giữ lòng thiện niệm, thì một mai mới tránh khỏi bầy vô thường của quý vương đương giành xé. – QTĐQ (TNHT 8/6/1930)

304. Tánh kiêu căng tự đại, là hang thẳm chôn lấp trọn thân hình hồn phách đó; nên ghi nhớ mà lập tâm sửa mình. – QTĐQ (TNHT 8/6/1930)

305. ... Khá hết dạ kính thành, mà vọng ngưỡng nơi Đấng Chí Tôn, thì con đường được thung dung đầm ấm,

chí ư đem họa còn con biến đổi trong gia đình, mà so sánh thành tròn với đức háo sanh của Tạo hóa, thì đường đạo đức minh quang, thế nào trông trở bước tới nữa, mà vết ngút mây xanh trông vào cảnh tự tại. – NADT (TNHT 8/6/1930)

306. Vào nơi đạo đức rồi, dầu cho phải cắt ái ly gia, chia tình xẻ nghĩa, máu thịt đoạn ly, mà làm cho tròn trách nhiệm xứng đáng của mình, để hiến thân chuộc sanh mạng cho muôn ngàn kẻ đồng bào, thì cái đau đớn thường tình, sự khổ tâm ở thế kia, đau khổ nào có tiếc. – NADT (TNHT 8/6/1930)
307. Lão đến mà gieo hạt Thánh cốc nơi lòng của kẻ tà tâm, mong cho đơm bông kết quả đặng liệu thế hồi tâm, chớ chẳng phải đến rước người hiền ngộ. – LGT (TNHT 24/12/1930)
308. Cơ thưởng phạt của Thiên Thơ thì lắm điều trái hẳn với trí người tưởng tượng, có nhiều khi thưởng hữu hình mà làm hình phạt vô vi, mà cũng có khi lấy hình phạt hữu vi mà thưởng thiêng liêng công nghiệp. – LGT (TNHT 24/12/1930)
309. Vậy cái thưởng và cái phạt của Lão dùng điều đình Thánh Giáo, nhiều khi chư hiền hữu, chư hiền muội không phương thấy lý đặng. Nên khá dè chừng, đừng vội luận nhảm, bàn khùng, mà mang tội thiêng liêng rất uổng, nghe! – LGT (TNHT 24/12/1930)
310. Nên Đạo chinh nghiêng, ấy cũng nơi Thiên định. Nước có trị loạn, đời có hưng vong, thì Đạo tất phải có dùn thẳng, quanh co, rồi mới đến thẳng rằng đường ngay mà lập nên thể thống. – ĐCT (TNHT 26/4/1931)

311. Thấy đã vì chúng sanh mà lập Đạo, nhưng kẻ phạm tục còn ám muội, tham danh chác lợi, lấn tước cầu quyền, thì ấy là tự chúng nó gieo mình nơi vực thẳm; cân thiêng liêng thế nào, rồi cũng vì tội tình ấy, mà để cho các con biết sự khinh trọng lúc kết cuộc ra sao. – ĐCT (TNHT 26/4/1931)
312. Con khá giữ mực thẳng, mà đi cho cùng bước Đạo; ấy là tri thiên mạng đó. – ĐCT (TNHT 26/4/1931)
313. Cuộc biến đổi đau đớn ở thế tình, chẳng qua là do Thiên thơ định đoạt. Rủi may, may rủi, khá biết có Thầy, có Đạo; vui lòng thiện niệm thì sự lo lắng mây mù chi của con, cũng có nơi thiêng liêng biết đến, nghe! – ĐCT (TNHT 26/4/1931)
314. Chớ nên xao tâm động trí, ngỡ ngẩn theo thường tình, thì nào cân được tự mình, mới có thể ngăn cản tà mị độn nhập vào mà khuấy rối; ấy là lời dặn định ninh, nếu chẳng lưu tâm, thì chẳng khỏi sự khổ xảy tới. – ĐCT (TNHT 26/4/1931)
315. Cẩn xưa quả cũ, đã trả vẹn thì con đường đạo đức, tất là nấc thang đi đến phẩm cũ ngôi xưa. Biết thiên mạng, biết mình, biết chúng sanh. Ấy là biết tìm ngọn đuốc sáng sửa tôn chỉ thanh cao, mà nâng mình khỏi nơi biển khổ vậy... – ĐCT (TNHT 26/4/1931)
316. Các con phải nhớ rằng toàn thế giới Càn khôn, chỉ có hai quyền: Trên là quyền hành Chí Tôn của Thầy, dưới là quyền hành của sanh chúng. – ĐCT (TNHT 23/12/1931)
317. ... Toàn nhưn loại đồng quyền cùng Thầy, mà tạo hóa vạn linh vốn là con cái của Thầy, vậy thì vạn

linh cũng có thể đoạt vị vào hàng Thần, Thánh, Tiên, Phật đặng. – ĐCT (TNHT 23/12/1931)

318. ... Người là chủ quyền của vạn linh. Thầy nói rõ: Quyền Chí Tôn là Thầy, quyền Vạn Linh là sanh chúng, ngày nào quyền lực Chí Tôn đặng hiệp một cùng Vạn Linh thì Đạo mới ra thiết tướng. – ĐCT (TNHT 23/12/1931)
319. Thầy đã ban quyền hành Chí Tôn của Thầy cho hai đứa làm đầu Hội Thánh là Giáo Tông cùng Hộ Pháp. Vậy thì quyền hành Chí Tôn của Thầy đặng trọn vẹn khi Giáo Tông cùng Hộ Pháp hiệp một. Còn cả nhơn loại thì là quyền lực Vạn Linh. Quyền hành Chí Tôn của Thầy duy có quyền hành Vạn Linh đối phó mà thôi. – ĐCT (TNHT 23/12/1931)
320. Nơi kiếm ánh thiêng liêng là âm quang, nghĩa là âm cảnh hay là địa ngục, Diêm đình của chư Thánh lúc xưa đặt hiệu... là nơi để cho các chơn hồn giải thân định trí – một nơi trung gian giữa Thiên đường và địa ngục hay là mờ mờ mịt mịt. Ấy là một cái quan ải, các chơn hồn khi qui thiên, phải đi ngang qua đó. – BNDTC (TNHT 10/1932)
321. Đạo quý là tại hòa..., tạo Thiên lập Địa cũng bởi âm dương hòa hiệp sanh hóa muôn loài, cũng bởi một chữ hòa,... tâm hồn bất hòa thì thất tình lục dục đều phát khởi tranh ngôi với thần lương tâm, nếu kém lực, thì con người ấy duy có sanh hoạt trong vòng vật dục chớ chẳng hề biết Thiên lý là gì? – QÂBT (TNHT 11/4/1933)
322. ... Hễ giết một mạng sống thì đau lòng Đức Đại Từ Bi, mà hễ đau lòng Đức Đại Từ Bi, thì Thiên

sâu Địa tâm. Các em thử nghĩ, người tục có dám phạm đến oai Trời chẳng? – **QÂBT** (TNHT 21/4/1933)

323. ... Vì sao mà phải khai rộng lòng thương cho đến bác ái...? Vì vạn vật do Đức Từ Bi mà sanh hóa trong cả thế gian, vậy vạn vật đồng nhứt thể. Tánh háo sanh của Đức Đại Từ Bi cũng nhân đó mà vô biên, vô giới. – **QÂBT** (TNHT 21/4/1933)

324. Ta phải mở lòng bác ái, thương xuống đến các vật yếu hèn, một là tránh khỏi sa vào luật quả báo, vì luật Thiên điều chẳng hề vị ai... Còn một lẽ nữa là người sanh trong cõi trần, Đức Đại Từ Bi ban cho một tánh tối linh hơn vạn vật, là có ý thay thế cho Người mà điu dắt loài yếu hèn hơn. – **QÂBT** (TNHT 21/4/1933)

325. ...Ở đời nếu cha phạm mà rui có một đứa con bất hiếu, thì có phiền chẳng? Còn Đức Đại Từ Bi mà có con không lòng bác ái thì thế nào? Mà người có nên trái lòng Trời là Đức Đại Từ Phụ chẳng? – **QÂBT** (TNHT 21/4/1933)

326. ... Các Luật Pháp của Chí Tôn đã đào tạo đều hữu ích cho cơ quan hành động cho chánh giáo của Người, một cái dấu bỏ ra cũng chẳng đặng. Hễ tưng thì Đạo thành, còn nghịch thì Đạo diệt. Cả thầy Hội Thánh chưa ai đặng quyền ra khỏi ngoại luật... – **CDNT** (TNHT 21/5/1934)

327. Âm Quang là nơi Thân Linh Học gọi là nơi Trường Đình của chư hồn giải thể hay nhập thể. Đại Từ Phụ đã định nơi ấy cho Phật gọi là ‘Tịnh Tâm Xá’ nghĩa là nơi của chư hồn đến đó đặng tịnh tâm, xét mình coi trong kiếp sanh bao nhiêu phước tội. Vậy

- thì nơi ấy là nơi xét mình. – TNDTC (TNHT 21/5/1934)
328. Chớ chi cả nhơn sanh biết xét mình trước khi thoát xác, thì tự nhiên tránh khỏi Âm Quang. – TNDTC (TNHT 21/5/1934)
329. ... Nếu trọn kiếp dầu gây lắm tội tình, mà phút chót biết ăn năn tự hối cầu khẩn Chí Tôn độ rỗi, thì cũng lánh xa khỏi cửa Âm Quang, lại còn hưởng đặng nhiều ân huệ của Chí Tôn, là các chơn hồn đặng tự hối hay là đặng giáo hóa mà hiểu trọn chơn truyền lập phương tự độ, hay là con cái của các chơn hồn cầu rỗi. – TNDTC (TNHT 21/5/1934)
330. Chẳng những phải cứu trợ kẻ ngoại Đạo, mà lại cứu kẻ nghịch cùng mình trong cơn nguy nữa. – ĐCT (TNHT 20/7/1934)
331. Lợi danh thường tình là nhỏ, danh giá Đạo là trọng. Đãi người một bức, bất kể tên gì, chịu thiệt thòi mà làm phận sự. – CTP (TNHT 26/8/1934)
332. Muốn an tâm tinh trí và đè nén lửa lòng, cần phải có một nghị lực vô biên, một tâm trung quảng đại, thì mới khỏi bức tức với những trò đã vì mạng linh thiêng liêng phô diễn ở nơi thâm hiểm nặng nề này. – TTLT (TNHT 24/8/1934)
333. ... Mỗi việc chi đều có hạn định, có căn nguyên, dầu các bậc tiền bối cũng vậy. Phải lấy nét đạo đức mà đoán xét, thì mới hiểu thấu sự mầu nhiệm vĩ đại của Chí Tôn sắp đặt. – TTLT (TNHT 24/8/1934)
334. Trách nhậm là trách nhậm, muốn làm thì dầu bao nhiêu cũng gọi thiếu, dầu ngày nào cũng gọi chẳng sớm, sớm là sớm nơi cái tâm bất định mà thôi. –

TTLT (TNHT 24/8/1934)

335. Trong cái rủi thường có sự may; trong cái may vẫn khấp cồm sự rủi, khó lường được, điều cần là nên làm mà thôi. – **TTLT** (TNHT 24/8/1934)
336. Nếu luận tà chánh, thì chưa một ai dám còn mang mắt phàm xưng tụng mình là chánh. Cái tà, vì Thiên thơ xử dụng, tà vì cơ thủ thách của Tam Giáo Tòa; tà vì những quỷ xác ma hồn lẫn lộn của quỷ vương để làm cho công phu lỡ dở. Mỗi cái tà có duyên có ấy... – **TTLT** (TNHT 24/8/1934)
337. Ngày chung qui, chỉ đem về Thầy một chữ tâm và những công nghiệp đã gây thành cho sanh chúng. – **TTLT** (TNHT 24/8/1934)
338. Tòa Thánh là gốc cội của Đạo, nếu muốn lập công nơi đó, vì Thầy đã dạy, thì nên làm đi, cách xây đổi phương lược tùy cơ ứng biến, ấy là cơ nghiệp riêng của mỗi đạo hữu, – **TTLT** (TNHT 24/8/1934)
339. Trong các con có nhiều đứa lầm tưởng hễ vào đạo thì phải phứt hết nhơn sự, nên chúng nó ngày đêm mơ tưởng có một điều rất thấp thỏi là vào một chỗ u nhàn mà ẩn thân luyện đạo. Thầy nói cho các con biết nếu công quả chưa đủ, nhơn sự chưa xong, thì không thể nào các con luyện thành đặng đâu mà mong. Vậy muốn đắc quả thì chỉ có một điều phổ độ chúng sanh mà thôi. Như không làm đặng thế này, thì tìm cách khác mà làm âm chất, thì cái công tu luyện chẳng bao nhiêu cũng có thể đạt địa vị tối cao. Các con phải hiểu Thánh ý Thầy mà trau giồi chí lớn. – **ĐCT** (TNHT 5/3/1927)

340. Các con ôi! Phải ráng vui lòng mà chịu điều cực khổ. Hễ Thầy thương các con chừng nào thì hành hạ các con chừng nấy. Bởi vậy khi các con hiến thân hành đạo với Thầy, đã lệnh cho Thần Thánh bắt các con trả quả cho đủ kiếp đặng trừ cho kịp kỳ nầy. Bởi các con phải chịu luật luân hồi, vì có mà phải chịu điều khổ sở như vậy, các con chớ than phiền, chính theo lời thề của các con thì Thầy hành các con cho đúng lẽ, vậy mới xứng đáng là môn đệ của Thầy. Có nhiều đứa vì không rõ luật Thiên điều, cứ than van mãi. – ĐCT (TNST QUYỂN II)
341. Phải xét nét làm cho mình đức cao hơn, lòng đại độ lớn hơn, hạnh trỗi hơn, chí cao hơn, tâm tịnh nghĩ hơn, bước hòa hoãn hơn, đường cân phân chậm rãi hơn, dây thân ái bền chặt hơn, và nên biết rõ nguồn cội Đạo là cao trọng hơn danh giá cá nhân, thì họa may mới gặp đường ngay lối thẳng ở sau nầy, nghe! – ĐCT (TNST-I 14/1/1934)
342. Đồ lụy Thầy phân cũng ghen ngào,
 Các con đau Thầy há vui sao?
 Còn lời còn dạy chim chung tổ,
 Vẳng tiếng vẳng khuyên ngựa rẽ tàu.
 Xét quấy lo tròn Nhưn Đức trước,
 Độ đời mới vẹn Nghĩa Ân sau.
 Thương nhau phải lúc chung vai gánh,
 Danh giá đừng quên ĐẠO đứng đầu.
 – ĐCT (TNST-IV 25/5/1957)

TÀI LIỆU THAM KHẢO

- **Thánh Ngôn Hiệp Tuyển**, Trọn Bộ, Ấn-bản năm Nhâm-Tý (1972)
- **Kinh Thiên Đạo & Thế Đạo**, Ấn-hành năm Ất-Mão (1975)
- **Thánh Ngôn Yếu Lược**, Hiền Tài Nguyễn Long Thành do Khảo Cứu Vụ ấn hành 1973
- **Thánh Ngôn Sư Tập: QI—QIV**, Hiền Tài Nguyễn Văn Hồng sưu tầm.

THÀNH NGÔN TÂM NIỆM